

ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Λεοσίων

Ἀριθ. 43

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΔΗΜ. Κ. ΦΙΛΕΡΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

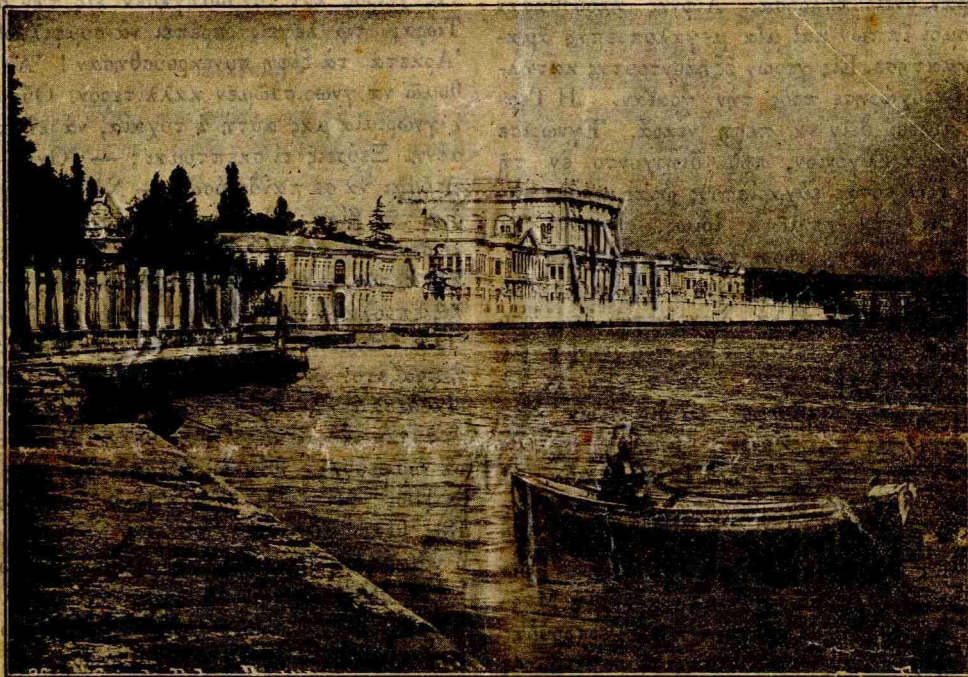
Ἐκαστον φύλλον τιμ. λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α' ΦΥΛΛΟΝ 9-10.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ " ΦΡ. ΧΡ. 2

ΑΝΑΚΤΟΡΑ ΔΟΛΜΑ-ΜΠΑΞΕ

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ!

Ἐιθέητο ἡ καυμένη ἡ γραῖα εἰς τὴν αὐλό-
πορτα, ὅλο σκέψι, καὶ ὁ νοῦς τῆς ἐπετοῦσε σὲ
ἄλλαις περασμέναις ἐποχαῖς. Τῆς ἐφαίνετο ὅτι
ἀκόμη ἐβασίλευεν εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ Λουδοβί-
κος ΙΣ' καὶ ἡ αὐλή του ἔλαμπε ἀπὸ δόξα καὶ
μεγαλείου. Καὶ αὐτὴ ἡ ἰδία, ἡ Γερτρούδη—
ποῦ τώρα πτωχὴ καὶ ἀσημος ἔχει νοικιάσει ἕνα
φτωχικὸν δωμάτιον σὲ μιὰ αὐλὴ—ὠνειροπόλει
τὴν στιγμὴν ποῦ ἐχώρευεν εἰς τὸ Κεραμεικὸν
μὲ τόσους εὐγενεῖς αὐλικούς.—Κατηραμένη ἐ-
πανάστασις. Κακοῦργε Ῥοβεσπιέ. Φοίκη τὴν
κατελάμβανεν ὅταν ἐσκέπτετο τὸ ὄνομα αὐτό,
γλαυτὴ τῆς θύμιζε τὰς σφαγὰς τῶν ἀριστοκρατι-
κῶν ὑπὸ τοῦ ὄχλου, καὶ τὸ κατὰ ἑκατοντάδας
πνίξιμον αὐτῶν εἰς τὸν Σηκουάνα. Ἐκεῖ ἦνρε

τὸν θάνατον καὶ ὁ σύζυγός τῆς, σωματοφύλαξ
τοῦ βασιλέως. Τὴ φοίκη ὅταν ἐσυλλογίζετο ἡ
γραῖα τὴν καρατόμησιν τοῦ Λουδοβίκου καὶ τῆς
ἀγαθῆς Ἀντωνέττας. Ἐτρομε ὅλη. Ὁρισμένως
ἡ ἐπανάστασις ἦτο θηριώδης. Ὁ ὄχλος ἐνίκη-
σεν, οἱ ἀριστοκρατικοὶ κατεδιώχθησαν, αἱ περι-
ουσίαι των ἐδημεύθησαν καὶ ἰδοὺ ἡ Γερτρούδη
πτωχὴ, ἐστερημένη καὶ αὐτοῦ τοῦ ἄρτου. Καὶ
εἰργάζετο διὰ τὴν ζήτησιν. Εἶχε ὅμως μίαν παρη-
γορίαν διὰ τοῦτο, ἐπειδὴ καὶ αὐτὴ ἡ Μαρία
Ἀντωνέττα ἐν τῇ φυλακῇ τῆς εἰργάζετο, ὅπως
πορισθῇ τὰ ἀναγκασιόυντα εἰς αὐτήν.

Εἶχε καὶ μίαν ἀνακούφισιν συλλογιζομένη
τὴν τιμωρίαν τοῦ Ῥοβεσπιέ, καὶ τὴν καταδί-
κην τοῦ Δαντῶν. Καὶ ἐκάθητο εἰς τὴν τρώ-
γλην ἐκείνην ἡ πτωχὴ γραῖα, ἐργαζομένη, ἀλλὰ
κἄτι ὑπῆρχεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς, τὸ ὅποιον

τὴν καθίστα διαφορετικὴν ἀπὸ τὰς ἄλλας συνοί-
κους, καὶ τῇ προσέειδε μίαν ὑπέροχον ἐκφράσιν.
Ἐξακολουθοῦσε καίτοι πτωχὴ, νὰ εἶνε κατὰ
τὴν ψυχὴν καὶ τὰ φρονήματα ἀριστοκράτης.
Μίαν ἐλπίδα εἶχε. Νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν ἡ βασι-
λεία εἰς τὴν Γαλλίαν, ὅτε βεβαίως παρουσι-
αζομένη εἰς τὸν βραχίονα θὰ ἀνέκτα τοὺς τίτλους
καὶ τὰς δήμευθείσας ἀπερᾶντους γαίας ποῦ κα-
τεῖχε. Ὁνειρα ὅμως. Ἡ βασιλεία δὲν ἐφαίνετο
ἀκόμη.

Κάποτε πάλιν ἐκάθητο εἰς τὴν πτωχικὴν
της θύραν ὄνειροπολοῦσα. Αἴφνης ἠκούσθησαν
καλπασμοὶ ἵππων καὶ μία μεγαλοπρεπὴς ἀμα-
ξα ἐσταμάτησε. Εἰς γέρον ἐξηκοντούτης κατῆλ-
θε καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὴν γραῖαν. Ἡ Γερ-
τρούδη μικροῦ δεῖν νὰ πέσῃ νεκρά. Ἐγνώρισε
τὸν κόμητα Εὐγένιον, ποῦ διήρχοντο ἐν τῇ
νεότητί των τόσας εὐχαρίστους ὥρας μαζί, συ-
νομιλοῦντες, τὸν χειμῶνα ἰδίως, πλησίον τῆς
ἐστίας, διηγούμενοι τόσα ἀνέκδοτα τῆς Αὐλῆς.
Εἶχε καὶ αὐτὸς γηράτη, εἶχε καταβληθῆ ἀπὸ
τὰς ταλαιπωρίας ἀλλὰ διεκρίνετο ὅτι ἦτο
ὁ Εὐγένιος. Εἶχεν ἐπιστρέψῃ πρὸ μηνῶν εἰς
τοὺς Παρισίους, καὶ εἶχεν ἀρκετὰ πλοῦτη, τὰ
ὅποια τῷ ἔδωκεν ὁ ἀδελφός του διαμένων ἀνε-
κθην ἐν Φλωρεντία, καθότι ἡ ἰδική του περιου-
σία εἶχε δήμευθῆ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν. Ἡ
Γερτρούδη εὐρίσκειτο ἐν μεγίστῃ ἀπορίᾳ. Πῶς
ἀρὰ γε νὰ εὐρέθῃ ἐκεῖ ὁ κόμης Εὐγένιος; Ἀ-
ναμφιβόλως κάποιον λάθος θὰ ἔχη γίνῃ—Ἐδῶ
κατοικεῖ, ἐρωτᾷ τὴν γραῖαν πλησιάζας, ἡ Μαρ-
κησία Γερτρούδη; Ἡ καρδιά τῆς Γερτρούδης
ἐπαλλε μέχρι διαρρήξεως. Αὐτὴ ἡ ῥακέδνυτος
γραῖα, τῆς ὁποίας τὰ σανδάλια εἶχον ξεσχισθῆ,
ἤκουε ὕστερα ἀπὸ τόσα ἔτη νὰ τὴν καλοῦν, ὅ-
πως εἰς τὰς ἐνδοξοὺς ἡμέρας τῆς Μαρκησίας!

—Ὅχι! εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν εἰς τὸν
Κόμητα, δὲν κατοικεῖ ἐδῶ—Κοῖμα! προσέθη-
κε. Καὶ ὅπως τυχαίως ἐπληροφορήθην σήμερα
ἀπὸ μίαν πλύντριαν, ἣτις μένει ἐδῶ πλησίον,
ὅτι ἡ Γερτρούδη, ἡ Μαρκησία Γερτρούδη Τ.
κατῶκει ἐδῶ.—Ὅχι κύριε, ἐπανελάβε μετὰ
συγκινήσεως ἡ Γερτρούδη.—Καὶ εἶχα τόσῃ ἐ-
πιθυμίαν, προσέθηκε ἀπερχόμενος, νὰ ἰδῶ ὕστε-
ρα ἀπὸ τόσα ἔτη μίαν λαμπρὰν φίλην μου.

Ἡ ἀμαξα μετ' ὀλίγον ἐξηφανίσθη, ἐνῶ ἡ
Γερτρούδη εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐ-
κάθισε εἰς τὸ μόνον κάθισμα ὅπου εἶχε καὶ ἔ-
κρουσε τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας της. Ἐκλαίεν..

(Πρωτότυπον)

Δ. Φιλέρης.

ΤΗΝ ΘΕΛΩ!

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ στιγμή ἦτο κρίσιμος ἀλλ' ὁ κ. Εὐλένιος
διὰ μιᾶς ἐπιτηδείας κινήσεως, κατορθώνει νὰ
ἀφοπλίσῃ τὸν ἀντίπαλόν του, καὶ οὕτω ἀπηλ-
λάγη τῆς ψυχρολουσίας ἐκείνης. Ὁ Ἀμερικαν-
ὸς ἐκτύπησε τὰς χεῖρας ἐξ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ
ἐκύτταξε μὲ θαυμασμὸν τὸν ἀντίπαλόν του—
Ἐῦγε! ὦραία κίνησις. Ἰσοδυναμοῖσε μὲ τὸν καλ-
λίτερον ξιφισμὸν. Σὲ θαυμάζω φίλε μου, σὲ
θαυμάζω! Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα τὸν ἔλαβε ἐκ
τῆς χειρὸς καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν σάλα.—
Τώρα, τῷ λέγει, πρέπει νὰ συμφιλιωθῶμεν;
Ἄρκετὰ τὰ ξίφη συνεκρούσθησαν! Ἄλλὰ ἐπι-
θυμῶ νὰ γνωρισθῶμεν καλλίτερον. Οὕτως ὥστε
ἡ γνωριμία μας αὐτὴ ἡ τυχαία, νὰ μὴ πάῃ χα-
μένη. Εὐρίεις τί σκέπτομαι; —Ὅχι.—Σκέ-
πτομαι νὰ σὲ πανδρεύσω.—Νὰ μὲ πανδρεύσῃς
διὰ τῆς βίας; Ἰππότα μονομαχίαν! Καὶ ἐσή-
κωσεν ἕνα τραπέζι ἐτοιμὸς νὰ τὸ ἐκσφενδονίσῃ
κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἀμερικανοῦ, ὅστις μό-
λις ἐπρόλαβε νὰ φωνάξῃ—Στάσου! Ἄκουσε..
Ὁ κ. Εὐλένιος ἐκάθησεν εἰς τὴν θέσιν του καὶ
ἠκροάζετο.—Ὅχι φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ
οἰκοδεσπότης, διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ θὰ ζητηθῆ
ἡ συγκατάθεσίς σου. Ἐὰν θέλῃς; Ἐὰν ἐπιθυμῆς
νὰ νυμφευθῆς. Ἐὰν σοὶ ἀρέσῃ ὁ ἔγγαμος βίος..
—Πῶς; Μ' ἀρέσει λέει; Καὶ πολὺ μάλιστα.
Καὶ θέλω αὐτὴν τὴν στιγμὴν μάλιστα νὰ γίνῃ
ὁ γάμος μου. Τώρα ἀμέσως. Γεννηθῆτω τὸ θέ-
λημα σου! εἶπεν ὁ Ἀμερικανός, καὶ ὅλοι ἐπε-
δόθησαν εἰς τὰς προετοιμασίας τοῦ γάμου.—Δὲν
μοὶ λέγεις, ἐρωτᾷ μετὰ πολλὴν ὦραν ὁ κ. Εὐ-
λένιος, ποία εἶνε ἡ μέλλουσα σύζυγός μου;—Ἄ,
ναί, λησμόνησα νὰ στοῦ πῶ! Εἶνε μίαν ἐξαδέλ-
φη μου, πρώτη μου ἐξαδέλφη μίαν ὦραία νέα.
Νὰ καὶ ἡ φωτογραφία της, αὐτὴ; μὰ αὐτὴ
εἶνε ἄγγελος! Τί εὐτυχία! Τί χαρὰ! Καὶ ὁ κ.
Εὐλένιος κρατῶν τὴν φωτογραφίαν ἐπήδη ὑπὲρ
τὸ μέτρον ἐκ τῆς χαρᾶς, καὶ ἀνέτρεπε πᾶν τὸ
προστυχόν. Ἠσπάζετο τὴν φωτογραφίαν καὶ ἐ-
μονολόγει. Ἐπὶ πολὺ δὲν ἤκουετο τίποτε ἄλλο
παρὰ τὸ Μάτς-Μούτς τοῦ κ. Εὐλένιου.

Τέλος πάντων οἱ γάμοι των ἐγένοντο, καὶ ἡ
νεαρά Ἀμερικανὴ Λῶρα κατέστη σύζυγός τοῦ
κ. Εὐλένιου. Ἐννοεῖται ὅτι εἶχεν ὡς προῖκα
ὑπὲρ τὰς πεντακοσίας χιλιάδας δραχμῶν, τὰς
ὁποίας παρέλαβεν ὁ κ. Εὐλένιος.

Κατ' ἀρχὰς ἐζοῦσαν ὦραία, ἐὰν ἐννοεῖται
δὲν λάβωμεν ὑπ' ὄψει μερικὰ «Γχοδέμ» μὲ τὰ
ὅποια ἐσέρβιρε τὸν σύζυγόν της ἡ Λαίδη Εὐλέ-
νιου, καὶ μερικὰ πιάττα τῶν ὁποίων ἐδοκίμαζε
τὴν στερεότητα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ συζύγου
της, καὶ ἐφαίνετο ἡ συμβίωσις των θὰ διαρκέσῃ,

ὅτε μίαν πρωῖαν ἡ Λαίδη λαμβάνει μίαν ἐπιστο-
λήν, ἣτις περιεῖχε τὰ ἐξῆς:

«Λῶρα μου!

«Βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν—ἐὰν εἶνε δυνατὸν νὰ
» βαρυνθῆ τις τὴν ζωὴν, ζῶν πλησίον ἀγγέλου
» οἷος σὺ—ἀπεφάσιζα νὰ θέσω ἕνα τέμα εἰς
» αὐτὴν. Ὅταν λοιπὸν φίλη μου διχθάξῃς τὴν
» παροῦσάν μου, ἐγὼ θὰ ἔχω εὖρει τὸν θάνατον
» εἰς τὰ γαλανὰ κύματα τοῦ Φαλήρου, καὶ ἡ
» ψυχὴ μου—τῆς ὁποίας τὴν ἀγαθότητα ἐγνώ-
» ρισες πολλάκις—θὰ εἶνε πλησίον σου καὶ θὰ
» σοὶ μειδιᾷ—ἐὰν ἐννοεῖται λαίδη μου ἡ ψυχὴ
» ἔχει καὶ στόμα—

» Ὁ καὶ νεκρὸς λατρεύων σε
Εὐλένιος».

Ἡ Λῶρα ὅταν ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν, ἐ-
κύτταξε γύρω της, ὥστε νὰ ἐφοβεῖτο μήπως
ἴδῃ τὴν ψυχὴν του, καὶ ἐψιθύρισε—Μ' αὐτὸ τὸ
φρικῶδες κρῦν νὰ πέσῃ στὸ Φάληρον. Γενναῖος
ἄνθρωπος ἀλήθεια. Καὶ εἰς ἐνδειξὴν λύπης ἔλαβε
ἕνα τομίδιον τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ Γιούγκ ἐπι-
γραφόμενον «Νύκτες» ὅπερ περιεῖχε μελαγχολι-
κὰς ποιήσεις, καὶ τὸ ἀνεγίνωσκεν ἐπὶ ἐν τέ-
ταρτον τῆς ὥρας. Τὸ μεσημέρι δὲ εἰς τὸ φαγη-
τὸν διέταξε καὶ τῆς ἔσπερον οἶνον πέντε ἐτῶν,
ἀντὶ δέκα, ὅπου ἔπινε συνήθως. Ἡ αὐτοκτο-
νία τοῦ κ. Εὐλένιου περιῆλθεν εἰς γῶσιν τῆς
ἀστυνομίας, ἣτις ἐρευνήσασα δὲν κατόρθωσε νὰ
μάθῃ τίποτε ἄλλο, ἢ ὅτι τὴν Κυριακὴν τὸ ἐσ-
πέρας, καλοσνεδυμένως κύριος, ἐνοικίασε λέμβον
τινὰ διὰ νὰ κάμῃ περίπατον. Ἀλλὰ κατόπιν ἡ
λέμβος εὐρέθη ἀντεστραμμένη, ὁ δὲ ἐπιβαίνων
κύριος δὲν εὐρέθη πουθενά. Πρόδηλον ὅτι θὰ
ἔδρασε εἰς τὸ σῶμά του βάρος τι «καὶ κατεβυθί-
σθη». Αὐτὰ ἀνέφερον ἡ ἐκθεσίς τῆς ἀστυνομίας.
Ἐπέρασαν ἕκτοτε δέκα ἔτη

Β.

Ἦτο ἐσπέρας τοῦ Δεκεμβρίου. Μὲ ὅλο τὸ δρι-
μὺ ψῦχος ποῦ ἦτο, εἰς ἕνα μέγαρον τῆς ὁδοῦ Κη-
φισσίας πληθὺς κόσμου προσήρχετο. Αἱ ἀμαξαι,
τὰ αυτοκίνητα, διεσταυροῦντο, καὶ τὸ θέαμα
ἦτο μεγαλοπρεπές. Κυρίαί, μὲ πολυτελεστάτας
ἀμφιέσεις προσήρχοντο, στηριζόμεναι εἰς τοὺς βρα-
χιόνας φρακοφοροῦντων κυρίων. Καὶ εἰς τὸ ἀπέ-
ναντι πεζοδρόμιον, τυλιγμένοι μέσα εἰς τὰ παλ-
τά των μερικοὶ ἀπλοῖκοι ἀστοὶ ἀλληλοερωτῶντο
—Τί τρέχει;—Μὰ κάποιος γάμος γίνεται—
Καὶ τὰ ἑκατομμύρια θὰ δόνουν καὶ θὰ πέρονουν
—Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία—Καὶ στὰ δικά μας
παιδιά. . . Ἀλλὰ τὸ δριμὺ ψῦχος διεσκόπιζε
εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τοὺς μικροὺς αὐτοὺς
ὀμίλους, οἵτινες πάλιν ἐσχηματίζοντο—Ὅστε
γίνεται γάμος; ἠρώτησε κάποιον ὀμιλον μίαν φω-

νή! Ἐστράφησαν ὅλοι καὶ εἶδον ἕνα μεσήλικα
τυλιγμένον σὲ ἕνα εὐρὺν μανδύαν καὶ φοροῦντα
πλατύγυρον πῖλον, ὅστις ἐπιπτε περίξ καὶ ἐκά-
λυπτε ὅλον τὸ πρόσωπόν του.—Ναί! γάμος ἀ-
φέντη μου, προσέθηκε κάποιος ἀχθοφόρος, καὶ
γάμος ἀρχοντικός.—Καὶ ποιοὺς τάχα πανδρεύεται;
ἠρώτησεν ὁ ἄγνωστος, λαμβάνων μέρος εἰς τὴν
ὀμήγυριν.—Μὰ κάποιον πλούσιον, χήρα λέει ἀ-
φεντικό μου, ἐξηκολούθησεν ὁ φλύαρος ἀχθοφό-
ρος. Πανδρεύεται ἕνα φτωχὸ γιατροῦδάκι. . .
ἔτσι ἀπὸ ἔρωτα.—Ναί; ἀπὸ ἔρωτα! προσέθηκεν
ὅλοι ἐν χορῷ—Ἐγὼ κύριοι, εἶπεν κάποιος ἀπὸ
τὸν κύκλον, μαθαίνω—μάθετε δά, ὅτι ὁ δεῦτερος
μάγειρος εἶνε φίλος τοῦ τρίτου ἐξαδέλφου τοῦ
κουμπάρου μου—ὅτι ὁ γιατρός αὐτὸς εἶνε γυιὸς
ἐνὸς πρώην δημάρχου ἀπὸ τὸ Κ χωριὸ—Καὶ τί.
εἶπεν ἄλλος, εἶνε τὸ παιδί ἐνὸς πρώην δημάρ-
χου, μπρὸς σὲ μίαν νέα χήρα, ὠμορφη, μὲ ἕνα
πιδὸ ὠμορφο ἑκατομμύριον. Ἀμερικάνικον ἑκατομ-
μύριον φίλοι μου. Ἐδῶ ὁ ἄγνωστος μὲ τὸν μαν-
δύαν ἐπλησίασε περισσύτερον καὶ ἠρώτησε μὲ
ἐνδιαφέρον—Ἀμερικάνικον εἶπες; διατὶ τὸ λές
ἔτσι;—Γιατὶ φιλαράκο, προσέθηκε μὲ ἀρκετὴν
αὐθάδειαν ὁ ὀμιλῶν, ἡ χήρα ποῦ πανδρεύεται
εἶνε Ἀμερικανίδα, καὶ τὰ χρήματά της εἶνε
συναλλαγματικὰς Ἀμερικανικὰς τράιγκ! πλη-
ρωτέαις ἐπὶ τῇ ἐμφανίσει. Αὐτὴ εἶνε ζωὴ. Δὲν
ἔχεις χρήματα; Δὲν ἔχεις σπᾶσιμον κεφαλιού,
ἀλλὰ ἀνοιγμα τοῦ συρταριοῦ, καὶ βγάλισιμον μι-
ᾶς συναλλαγματικῆς. Αὐτὴ πρέπει νὰ εἶνε ὁ
θεὸς μας, γιατί αὐτὴ μᾶς δίνει ὅλα τὰ ἀγαθὰ.
Φαί καὶ πιετό. Καὶ πιετό παιδιά θὰ πῆ καθὼς
ζέρετε γλέντι καὶ γλέντι θὰ πῆ ζωὴ χαρισά-
μενη. Κι' αὐτὴν τὴ ζωὴ πρέπει νὰ ζῆ κανεὶς,
γιατὶ δὲν ζερεῖ ἂν θὰ ζῆ καὶ αὐριον. Εἶχε σκοπὸ
νὰ φλυαρήσῃ ἀκόμη, ὅτε τὸν διέκοψεν ὁ ἄγνω-
στος—Ὅστε εἶνε Ἀμερικανίς; ἠρώτησεν—Ναί,
ναί, δὲν σοὺ εἶπα; Τί σοὺ λέγω τόση ὦρα! Ἀ-
μερικανίδα, μέσα ἀπὸ τὸ κέντρο τῆς Ἀμερικῆς,
ποῦ βγαίνει τὸ χρυσάφι μὲ τὸ τσουβάλι. Ἀμέ-
τί; σὰν δῶ, ποῦ ἰδρῶνουμε γιὰ μίαν κάλπικη δε-
κάρα. Καὶ ποῦ νὰ βγῆ κι' αὐτὴ. Ἄτιμοι και-
ροί! Καὶ ταῦτα λέγων ὁ ὀμιλῶν ὅστις ἐφαίνετο
ἐργατικός, κατέφερε τὸν γρόνον του ὡς νὰ εἶ-
χεν ἐμπρὸς τοῦ τραπεζῆ, ἀλλὰ ἡ χεὶρ του ἔπε-
πεν εἰς τὸ κενόν—Ποῦ λές κύριε, ἐξηκολού-
θησε, ποῦ βρωτᾷς γιὰ τὴν Ἀμερικανίδα. . . ἀλλ'
ἐσταμάτησε. Ὁ ἄγνωστος πρὸς τὸν ὅποιον ἠ-
θελε νὰ ἀποταθῆ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Εἶχεν ἀναχω-
ρήσῃ χωρὶς οὐδεὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ.

Ἡ σάλα τοῦ μεγάρου αὐτοῦ, ἦτο ὑπερ-
πλήρης. Ἐτελεῖτο τὸ μυστήριον τοῦ γάμου.
Ἦλθεν ἡ στιγμή ὅπου ὁ ἱερεὺς ἠρώτησεν τὴν
νύμφην κατὰ τὰ κεκανονισμένα—Θέλεις τὸν
σύζυγον, ὃν σοὶ δίδουν;—Ναί, ἀπήντησεν ἡ ὀ-

ραία 'Αμερικανίς. 'Ερωτᾷ τὸν γαμβρόν. 'Αλλ' ὅτε ἐμελλε νὰ ἀποκριθῆ κίνησις ἀσυνήθης ἐγένετο ἐν τῷ δωματίῳ, καὶ κάποιος εἰσῆλθεν βιαίως, ὠθῶν τοὺς παρευρισκομένους καὶ φωνάζων στεντορείως — Τὴν θέλω! Τὴν θέλω! Τὴν θέλω! "Ολοὶ ἐξεπλάγησαν διὰ τὸ παράδοξον τοῦ πράγματος, καὶ στραφέντες εἶδον ἕνα μεσήλικα κύριον τυλιγμένον εἰς μέλαιναν μανδύαν καὶ φοροῦντα πῖλον πλατύγυρον, ὅστις ἐκάλυπτεν ὅλον τὸ πρόσωπόν του. "Ο ἄγνωστος ἀφῆρσε τὸν πῖλόν του, λέγων — Κυττάξτε με προσεκτικῶς καὶ θὰ με γνωρίσετε. Εἶμαι ὁ κ. Εὐλένιος! "Ολοὶ ἔμειναν ἐμβρόντητοι καὶ ἐρωτοῦσαν ὁ εἷς τὸν ἄλλον — 'Αλήθεια λέγει, ὅτι εἶνε αὐτὸς ὁ κ. Εὐλένιος, ἐνῶ ἡμεῖς γνωρίζομεν ὅτι πρὸ δέκα ἐτῶν ἠτύχτην. "Ο 'Αμερικανὸς ὅμως, ὅστις τὸν ἐνύμφευσε, ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐφώνησεν — Εἶνε ὁ κ. Εὐλένιος, τὸν γνωρίζω καλὰ, τότε ἡ σύζυγός του, ἡ τρελλούτισκη 'μερικανίς, τῷ λέγει μειδιῶσα — Αἶ, καλὰ, ἀφοῦ ἐχάθης τόσον καιρὸ τὴν ἡλθεσ τώρα νὰ μᾶς χαλάσῃς τὴν ἡσυχίαν; — Κυρία μου, τῆ ἀπαντᾷ μετὰ θαυμαστῆς ἀξιοπρεπείας ὁ κ. Εὐλένιος, πᾶν ἔτι ἕκαμα, τὸ ἕκαμα διὰ νὰ δοκιμάσω τὸν χαρακτῆρά σου. "Οταν σὺ μὲ ἐνόμιζες νεκρόν, ἐγὼ σὲ παρηκολούθουν κατὰ πόδα, καὶ ἐβλεπον τὰ πάντα (τὰς τρεῖς τελευταίας λέξεις ὁ ὁμιλῶν συνώδευσε δι' ἑνὸς στεναγμοῦ). Καὶ τώρα εὐτυχῶς ἤλθον ἐγκλίρως διὰ νὰ ζήσωμεν πάλιν ὁμοῦ — Αὐτὸ ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ, λέγει πνιγμένη στὰ γέλοια ἡ 'Αμερικανίς. — Καὶ ἐγὼ; φωνάζει ὁ νεαρὸς ἰατρός. ὁ υἱὸς τοῦ πρώην δημάρχου Π ἀπὸ τὸ χωρίον Κ. Καὶ ἐγὼ ποῦ ἄφησα τόσον καιρὸν τὴν πελατεῖάν μου στὸ χωριὸ; — Θὰ σὲ ἀποζημιώσωμεν φίλε μου τῷ λέγουν. "Ο ἀνθρωπος αὐτός, ὅστις εἶχε στενοχωρηθῆ πολὺ μὲ τὸν ἀριστοκρατικὸν βίον, ὃν διῆγε πρὸ καιροῦ, καὶ ὅστις ἐνοστάλγει τὸ χωρίον του καὶ τὴν ἀπλοϊκὴν ζωὴν, ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἀπρόοπτον αὐτό. — Θέλω πέντε χιλιάδες ἀποζημιώσι λέγει. — Μάλιστα τῷ ἀπαντοῦν, καὶ τοῦ μετροῦν τὸ ὄρισθὲν ποσόν.

Τότε κύριε, λέγει πρὸς τὸν κ. Εὐλένιον, σοὶ παραχωρῶ τὴν θέσιν μου καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ κάμῃς ἄλλοτε τέτοια ἀστεῖα. "Ως ἰατρός δὲ ποῦ εἶμαι σὰς συμβουλεύω, σὲ καὶ τὴν κυρίαν σου, μερικὰς ψυχολογίας καὶ νὰ ἀποφεύγητε τὰ θερμὰ κλίματα. Καὶ ἀφοῦ εἶπε ταῦτα ἀνεχώρησε. "Ο κ. Εὐλένιος ἔλαβε τὴν κυρίαν του καὶ ἀνεχώρησε, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φίλου του 'Αμερικανοῦ διὰ τὴν Νέαν Ἰόρκην, ὅπου ἔζησεν ὡραία, ἂν καὶ δὲν ἀπέβαλεν ὀλοτελῶς τὰς προτέρας ἰδιοτροπίας του.

(Τέλος).

Μάξιμος Κίνας.

ΧΑΡΑΥΓΗ

Στὸν πολυαγαπημένον μου φίλον
Διονύσιον Σ. Λυμυρην

*Χυρέτης φεγγάρι μου τὰ δροσερὰ κλαδάκια
π' ἐφώιζες ὅλο χαρὰ στὴν ὠμορφὴν νυκτιᾶ,
χαίρεισ τ' ἀναδύοντο γλυκίφωνα πουλάκια
μὲ τὴν σιερὴ σου τὴ χλωμὴ καὶ χαρωπὴ λαλιᾶ.*

*Γύρε ὀλίω ἂν τὸ βουνὸ ἢ χαραυγὴ προβαίνει.
Χουστὴς χαρᾶς σιαλάγματα θανάτῃσ τὴ γῆ.
Τὸ ὄδο ἀνοίγει σιγαλὰ κ' ἢ αὔρα μωρωμένη,
καὶ στὰ σιογβελάσματα παῦ' ἢ νεκρὰ σιγῆ.*

*Γύρε χλωμὸ φεγγάρι μου καὶ τὰ πουλιὰ λαλοῦσι
τὰ κάλλη σου οὐνοθήκαιε στὴν τόση ὠμορφιᾶ
ποῦ ἢ φύσις ὅλη ντύθηκε τ' ἄστρα γλυκοφιλοῦντι
καὶ λένε — Καλὴ ἀντάμωσι τὴν ἄλλη τὴν νυκτιᾶ.*

*Τὶ ὠμορφιὰ σκορπίζουσι τὰ ἄνθη σιούς ἀνθῶνας.
'Ωραῖό μου γλυκοχάραγμα, τρισόμορφη αὐγῆ.
Νὰ τὰ πουλιὰ χαροῦμενα πετοῦνε σιούς μωριῶνας,
καὶ ἢ οὐράνια ἢ δροσιᾶ, δροσιᾶ ὅλη τὴ γῆ*

Ζάκυνθος.

Διον. Ι. Κονιτόπουλος

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

"Ἐνα ἄσπρο λουλουδι ἐφαίνετο στὸν κάμπο μέσα στὸ φῶς τῆς σελήνης, γεμᾶτο ἀπὸ νυκτερινῆ δροσᾶ ποῦ ἔσταζεν ἀπὸ πάνω του. Τὸ πλησιάζω καὶ σκύβω νὰ τὸ κόψω, γιὰτὶ φοβήθηκα μήπως δὲν ξαναῦρω τὸ πρῶτὸ τὸ μέρος αὐτό, καὶ ἔτσι χάσω τὸ λουλουδάκι μου. Τὸ κόβω λοιπὸν καὶ τὸ πηγαίνω στὸ σπῆτι μου. 'Ανάβω τὸ φῶς καὶ τί βλέπω. "Ἐνα ἄσχημο λουλουδάκι ἦταν τὸ ῥωτῶ γιὰτὶ στὸν κάμπο ἦταν ὠμορφο καὶ μοῦ λέει — 'Απ' τὴ σελήνη! "Ἄλλος τοῦδινε τὴν ὠμορφιά. Τὸ φῶς τῆς σελήνης ποῦ σκόρπιζε καὶ σ' αὐτὸ τὸ ξερὸ χορτάρι κάποια χάρι. Καὶ σκέπτομαι τὴν ὥρα ἐκείνη. Πόσα πράγματα εἶνε ποῦ ἀπὸ μακρὰ μᾶς φαίνονται ὡραία, ὅταν ὅμως τὰ πλησιάζομεν δὲν εἶνε ὅπως τὰ φανταζόμεθα. Τὶ λέτε; δὲν εἶνε καλλίτερα μόνο στὸ παράθυρο νὰ βλέπωμε τὴν ἀγάπη μας καὶ νὰ τὴν φανταζόμεθα ὅπως θέλομεν; Τὶ λέτε;

"Ἐνα γλυκόλαλο πουλι ἐκάθητο μιὰ αὐγῆ σ' ἕνα κλαράκι καὶ τραγουδοῦσε ὅλο χαρὴ, ποῦ καὶ ὁ πλεόν βιαστικὸς διαβάτης ἐσταματοῦσε διὰ νὰ τὸ ἀκούσῃ. Τόση ἦτο ἡ χάρι του. Τότε ἕνας τσιτζίκας ἄρχισε καὶ αὐτὸς μὲ τὴν ἀγριοφωνή του νὰ τραγουδῆ, καὶ ἔτσι τὸ τραγοῦδι τοῦ πουλιοῦ δὲν ἀκουγότανε. Παῦσε ἐπὶ τέλους τοῦ λέμε, νὰ ἀκούσωμε τὸ γλυκόλαλο πουλι. "Αδικα καύμενε ξελαρυγγίζεσαι. Τὸ τραγοῦδι σου δὲν μᾶς ἀρέσει καθόλου. Τότε ὁ τσιτζίκας ἄρχισε τὰ γέλια, καὶ ἐγελοῦσε σωστῆ μιὰ ὥρα. "Οταν ἐπὶ τέλους τὰ γέλια τὸν ἄφησαν νὰ μι-

λήσῃ μᾶς λέη — Μήπως ἐγὼ τραγουδοῦ για σὰς, γιὰ νὰ μὲ μέλει ἂν σὰς ἀρέσῃ τὸ τραγοῦδι μου; 'Εγὼ τραγουδοῦ για τὸν ἑαυτόν μου, μήπως μοῦ φύγουν κᾶτι στενοχωρίας ποῦ ἔχω. Καὶ τὸν ῥωτοῦμε — Καὶ τὸ γλυκόλαλο πουλι για ποῦν τάχα ἐτραγουδοῦσε; Καὶ ὁ τσιτζίκας μᾶς λέει — Τὴν πρώτην φορὰ ποῦ ἐτραγουδοῦσε μὲ θλίψη, ἐθυμήθη τὸ παιδάκι του ποῦ τὸ ἔφρχε τὸ γεράκι, καὶ ἔπειτα ποῦ ἐτραγουδοῦσε χαρμύσυνα εἶδε τὸ ταῖρι του νὰ ἔρχεται ἀπὸ μακρὰ. "Ὡστε βλέπετε ὅτι ὅλοι για τὸν ἑαυτόν τους ἐργάζονται. Καὶ ὁ φιλόσοφος τσιτζίκας ἐξηκολούθησε τὸ ἀτελείωτο τραγοῦδι του. . .

Κάποιος διαβάτης, ἐστάθηκε κοντὰ σὲ κᾶτι ξερὰ χορτά καὶ τὰ κυττοῦσε ὡρα πολλὴ καὶ ἐφαίνετο ὅτι παληκὴς σκέψεις ἤρχοντο στὸ νοῦ του. Αὐτὸ τὸ ξερὸ χορτάρι, λέει σ' ἕνα φίλο του κᾶτι μοῦ θυμίζει. Καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησαν τί τοῦ ἐθύμιζε, αὐτὸς ἀπεκρίθη — Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ μου! Πέρασε πολὺς καιρὸς ἀπὸ τότε, ὅτε μιὰν ἡμέραν διαβάζω ὅτι αὐτὸς ὁ διαβάτης ἐβραβεύθη εἰς ἕνα ποιητικὸν διαγωνισμὸν μὲ ἕνα ποίημα ὑπερ ἐπέγραψε (τὸ ξερὸ χορτάρι) 'Ενόησα ἀμέσως πόθεν ἐνεπνεύσθη. Καὶ ἦταν τόσον ὡραῖον τὸ ποίημά του, ὅστε ἔλεγες ὅτι τὸ ξερὸ χορτάρι ἀνθίσει, καὶ ἔβγαλε τὰ καλλίτερα λουλουδία. Τὶ δὲν κάνει ἡ ἀγάπη!

"Ἀγριολουλουδα, ποῦ φυτρώνετε μέσα στοὺς ἀπέραντους ἀγρούς, καὶ σὰς ποτίζει μόνο ἡ δροσᾶ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ σὰς βαλσαμώνει τὸ ἀεράκι τῆς νύχτας, ζηλεύω τὴν χάρι σας. Ζῆτε μακρὰ ἀπὸ τὴν προσποίηση, καὶ ὅπως γεννᾶσθε ἔτσι καὶ γηράσκετε. Δὲν ἀλλάζετε μορφή ἀπὸ τὴν περιποίηση τοῦ ἀνθοκόμου, ποῦ κᾶθε μέρα βασιάνιζει τὰ ἀδέλφια σας ἡμερὰ λουλούδια, για νὰ τὰ θανατώσῃ τὴν ἄλλην ἡμέρα, σ' ἕνα μπουκέττο. Ζῆτε ὅπως γεννᾶσθε. Ζηλεύω τὴν χάρι σας.

Λίθος Γρανίτης.

VICTOR HUGO

ΓΙΑ ΣΕΝΑ!

"Ἐνα σου μόνο φίλημα μὲ στέμμα δὲν τ' ἀλλάζει ἢ πάλλουσα καρδιά μου... Εἶπε στὸν ἱερέα πῶς δὲ λατρεῖς τὸ Θεό. Πάλι πῶς δὲν κυντάζει, εἶπε εἰς τὸν ἐξόριστο, μ' ἀγάπη πάντα νέα τὰ ὄρη τῆς πατρίδος σου. Καὶ πάλι σιὸ δεσμώτη πῶς πάντα δὲν εὐγνωμονεῖ τὸ χέρι ποῦ τοῦ δίνει ἐλευθερία. Κ' ἔπειτα, εἶπε, μετὰ τὰ σκότη σιὸ γέροντα θαλασσινό, πῶς δάκρυα δὲ χύνει σὰν ἀνικρῶζει τὴν αὐγὴ τὰ κύματα σιωμμένα, 'Αλλὰ σὲ μὲ νὰ μὴν εἶπῃς, ὅτι δὲν ζῶ για σενα!

(Μετάφρασις)

Διμίλιος Παῦλος

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ι. ΚΟΝΙΤΟΠΟΥΛΟΣ

Βραβευθεὶς ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Διαβατικὸ Περιστεράκι εἰς τὸν διαγωνισμὸν πρὸς ἐγγραφήν συνδρομητῶν.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ,

ΜΙΑ ΧΑΡΑΥΓΗ ΣΤΟ ΜΠΑΪΡΑΚΛΗ

'Αφιερῶται στὴν δεσποινίδα
'Ελένην 'Αθηναίου

"Ἡ Σμύρνη ἔχει πολλὰς ἐξοχὰς. Μερικαὶ ἐξ αὐτῶν δὲν εἶνε ὑποδεέστεραι τῶν καλλιτέρων ἐξοχῶν τοῦ κόσμου. 'Αλλὰ τὸ Μπαῖρακλῆ κείμενον εἰς τὴν δεξιὰν πλευρὰν τοῦ μεγάλου λιμένος τῆς Σμύρνης ἀπέχον αὐτῆς διὰ τοῦ ἀτμοπλοίου περὶ τὰ 25 λεπτά τῆς ὥρας καὶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου μόνις 10 λεπτά, τὸ Μπαῖρακλῆ κατ' ἐμὲ εἶνε ἡ μόνη ἐξοχὴ τῆς Σμύρνης, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ ἀπλότης τοῦ βίου ἐν συνδυασμῷ μὲ τὴν μοναξιάν, ἀποτελοῦσιν αὐτὸ περιζήτητον. Διότι σήμερον αἱ περισσώτεραι ἐξοχαὶ εἶνε χειρότεραι αὐτῶν τῶν πόλεων. 'Ἡ ἀπλότης τοῦ βίου εἶνε ἄγνωστος εἰς αὐτάς καὶ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ φαντασθῶ ἐξοχὴν ἐν τῇ ὁποίᾳ δὲν δύναμαι νὰ περιπατήσω δίχως περιλαίμιον, καὶ ἡ κυρία δίχως κπέλλο καὶ στηθόδεσμον. Τὸ Μπαῖρακλῆ εἶνε ἀπλοῦν. Εἶνε ἐξοχὴ ὅπως πρέπει νὰ εἶνε ἡ ἐξοχὴ. 'Ενταῦθα ἐγνωρίσα μερικὸς πολὺ καλοὺς φίλους, τῶν ὁποίων ἡ συναναστροφή κᾶτι σημαίνει. Πρὸ παντὸς ὅμως ὀφείλω μυρίας εὐχαριστίας εἰς τὸν ἀξιόλογον νέον κύριον 'Ανδρέαν 'Αθηναῖον καὶ τὴν καλὴν αὐτοῦ ἀδελφὴν δεσποινίδα 'Ελένην, καὶ τὴν ἐξαδέλφην του δεσποινίδα 'Ελπινίην Βαρβέρη 'Ἡ φιλοφροσύνη τοῦ οἴκου αὐτοῦ μὲ καθυποχρέωσε καὶ ἀπαξ ἔτι μ' ὑπέδειξεν ὅποσον ὁ λαὸς τῆς 'Ανατολῆς εἶνε

φιλόζενος. τὴν 20ὴν Αὐγούστου 1905, φιλοξενηθεὶς ἀφ' ἐσπέρας εἰς τὸν οἶκον τοῦ κ. Αθηναίου, ἠγέρθη τῆς κλίνης λίαν πρῶτ'. Τὸ Μπαϊρακλή ὄλον ἐκοιμήατο. Μόνον δύο ἦσαν ἔξυπνοι. Ἐγὼ καὶ ἡ Μοῦσά μου, ἥτις μ' ὑπηγόρευσε τὸ κατωτέρω ποίημα, τὸ ὁποῖον ἐλλείψει χάριτος ἔγραψα ἐπὶ τοῦ τοίχου τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας τοῦ φίλου μου, ἐκεῖθεν δὲ ἀντέγραψεν αὐτὸ ἡ καλλίστη δεσποινὶς Ἑλένη Ἀθηναίου, πρὸς ἣν εὐγνωμονῶν διὰ τὸν κόπον αὐτὸν ἀφιερῶ τὸ ποίημα τοῦτο.

Ὅλο μυστήριον γύρω μου τὴν ὥρα ποῦ ὅλη ἡ πλάσι, ἀπὸ τὸν ὕπνῳ τὸ βαθύ ξυπνῶ τὴ χαρᾶν, τ' ἀστέριον προτοῦ φύγουσε καὶ πρὶν ὁ ἥλιος φιάση τὰ δάση φῶς σὴ γῆ,

Ὅλα μαγεία γύρω μου σὴ σιγαλιὰ τὴ πλάσι τὴν ὥρα ποῦ χωρίζονται ἡ νύκτα μὲ τὴ μέρα... Ἀπόμακρά μου ἀκούγεται τῆς ἐκκλησιᾶς καμπάνα καὶ ἀντιλαλᾷ τόσο γλυκὰ σὸν ἤρεμον αἰθέρα.

Μὲς σὸ λιμάνι ξάνοιξε φτερῶ ἕνα καϊκάκι καὶ φεύγει πρὸς τὸ καρδελιὸ μὲ φουσκοτὰ πανιά. Δίπλα μου βγάξει τῆ φωνῆ μικρὸ πτενιστῆρι οὐ τὰλεγε—Ξυπνήστε πιά!

Ἀπὸ τὸ δρόμο ἀντίκρου μου ἀράδα ὄλο διαβαίνουν καμήλαις, κοδονίζονται καὶ καταφορτωμένες. Ἀπὸ τῆ Σμύρῃν ἔρχονται, ποῖος ξέρει ποῦ πηγαίνουν ἀργὰ, βαριές, ἀδιάφορες καὶ ἔτσι καμαρωμένες.

Ἀντίκρου μου τὰ δύο βουνὰ ποῦ «Διὸ ἀδελφάκια» λένε κινάζουνε τὴ καταρχὰ ἀπὸ τῆ κορυφῆ, τὰ δάκρυα ποῦ ὅλη τὴ νυκτιὰ ἀγκαλιασμένα κλαῖνε τὴ τύχη τους τὴ πέτρινη, τὴ πικρὰ τὴ κρυφῆ.

Ὅλα ξυπνοῦν τριγύρω μου! Ἀργοδιαβαίνει ἡ ὥρα προβαίνει ἀπ' τὴν Ἀνατολὴν ὁ ἥλιος μὲ χάρα ἡ σιγαλιὰ διαλύεται ὁ ὅλος τὴ γύρω χώρα καὶ τὰ βατόρια σχίζουσε τὰ γαλατὰ νερά.

Κώστας Μισσηλίδης.

Ο ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΣ

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Α.

Ἦτο πολὺ στενοχωρημένος... Τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ στῆθους ἔχων κεκλιμένην εἰς μαύρας καὶ ἀπαισίας ἐβυθίζετο σκέψεις... Τὸ ὄρατον αὐτοῦ πρόσωπον ἦτο πλήρες μελαγχολίας, ἀθυμίας δὲ καὶ ἀπογοήτευσιν ἐξωγραφίζετο ἐπ' αὐτοῦ... Τὰ δάκρυά του ἔτρεχον ποταμῶδον... Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν μελάγχολον ἐξέπεμπε στεναγμὸν... στεναγμὸν πόνου καὶ θλίψεως....

Τὶς πόνος ἔδερε τὴν παιδικὴν τοῦ Ἀχιλλέως καρδίαν; Διατὶ τὰ πικρὰ ἐκεῖνα δάκρυα;... Μὴ δὲν ἀνταγαπᾶται τὸ τάλαν παιδίον; ἢ ἄλλος πόνος κρύφιος τὴν καρδίαν του θλίβει;... Οὐδὲν ἐξ αὐτῶν... Ὑπεσχέθη μόνον ὄρατον ψέλλιον τῆ ἐρωμένη του καὶ στερεῖται χρημάτων, ἵνα ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς. Χρήματα λοιπὸν θέλει, χρήματα μόνον καὶ θλίβεται μὴ δυνάμενος νὰ εὕρῃ τοιαῦτα... Ἀπετάθη τῷ Θεοδώσειφ συμμαθητῇ καὶ φίλῳ του ἀλλ' οὗτος ἐπίσης ἔπασχεν ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἀσθένειαν. Εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ εὕρῃ αὐτὰς τὰς πεντήκοντα δραχμὰς... Πρέπει νὰ σταθῇ εἰς εἰς τὸν λόγον του, καὶ τὸ ἐσπέρας σὺν τῇ μικρᾷ ἀνθοδέσμῃ νὰ δυνηθῇ νὰ προσφέρει τῇ ὄρατῃ Ἰωάννῃ καὶ τὸ ὑποσχεθῆν αὐτῇ ψέλλιον.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπαθῆς τὸ ἐξωτερικόν, τρέμων ὅμως τὴν καρδίαν, εἰσήρχετο ἐντὸς τοῦ γραφείου τοῦ κ. Β. Ἀνὰ χειρὰς ἐκράτει μίαν ἐπιστολήν, ἣν καὶ τρεμούση τῇ χειρὶ ἐγχειρίζει τῷ κ. Β. ...

Ἦτο ἐπιστολὴ ἐκ μέρους τοῦ φίλου του Θεοδώσειφ, δι' ἧς ἐζήτηι οὗτος πεντήκοντα δραχμὰς, ὅς ὁ ἔμπορος παρατήρησας καλῶς τὴν ὑπογραφήν προηγουμένως, ἐνεχείρισε εἰς τὸν Ἀχιλλεὺν κρατήσας τὴν ἐπιστολήν.

Ἐλαβεν οὗτος τὰ χρήματα ἐκεῖνα καὶ ἐξῆλθεν ἰδοῦντι περιρροῦμενος, καὶ αἰσθηθῆναι βάρους σιδηροῦν ἐπὶ τοῦ στῆθους του...

Εἶχε πλαστογραφῆσαι τὴν ὑπογραφήν τοῦ φίλου του...

Ἀδιάφορον ὅμως!... Τὸ ψέλλιον θὰ ἐκόσμηι τὸ ἐσπέρας τῆς Ἰωάννας τὸν βραχίονα, καὶ ἀπέναντι μιᾶς πλαστογραφίας θὰ ἔχη ὡς ἀμοιβήν, ὡς γλυκεῖαν ἀμοιβήν, φεῦ!... Ἐν φίλημα...

Κατηραμένη ἀμοιβὴ κατηραμένου ἐγκλήματος.

Β.

Πέντε ἔτη μετὰ ταῦτα οἱ μαθηταὶ ἀπετέλουν μέλη τῆς κοινωρίας... Ὁ Ἀχιλλεὺς εἶχε κταστῆ ἔμπορος, ὁ Θεοδώσειφ ἰατρός... Ἦγαπῶντο εἰσέτι οἱ δύο νέοι, μολοντί ὁ δευτέρως ἀνεκάλυψε τὸ παράπτωμα τοῦ φίλου του.

Κατὰ σύμπτωσιν ὅμως δυστυχῆ οἱ δύο οὗτοι φίλοι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἠγάπων κόρην...

Ἦτο ὄρατῃ, ἀληθῶς ὄρατῃ! Ἡ ξανθὴ τῆς κόμης ἀττημελήτως ἐπὶ λευκῶν καταπίπτουσα ὄμων, οἱ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ τῆς, τὸ βροδόχρου καὶ μικρὸν αὐτῆς στόμα, τὰ ἀπαλὰ καὶ γλυκύτατα χεῖλη τῆς, οἱ ὡς ὄρουα λευκοὶ καὶ μαργαροειθεῖς ὀδόντες τῆς, τὸ ἄβρον ἀνάστημά τῆς, κατέλθεζαν τοὺς δύο φίλους καὶ ἠράσθησαν ἀμφότεροι αὐτῆς ἐμμυκῶς.

Οἱ δύο φίλοι ἐξωμολογήθησαν τὸν πρὸς τὴν

ὄρατῃν Εὐθαλίαν ἔρωτὰ των καὶ ἔμειναν ἀμφότεροι ἐμβρόντητοι!

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ! εἶπεν ὁ Θεοδώσειφ

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης! ἀπήντησεν ὁ Ἀχιλλεὺς

Θέλω νὰ τὴν νυμφευθῶ! Θέλω νὰ γείνη ἰδική μου!

— Ἄλλ' ἐγὼ!... Θὰ αὐτοκτονήσω ἀναμφιβόλως, ἐὰν δὲν γείνη σύζυγός μου...

Πρέπει νὰ εὕρεθῇ ὁ μέσος ὄρος!...

— Μέσος ὄρος δὲν ὑπάρχει! ἀπήντησε παράρρων ὑπὸ ἔρωτος ὁ Ἀχιλλεὺς...

Συλλογίσου, ὅτι ἀγαπῶ... Διατὶ ζητεῖς νὰ σπαράξῃς τὴν καρδίαν μου;

— Καλῶς ἀπήντησε ὁ Θεοδώσειφ. Βεβαίως μία γυνὴ δὲν δύναται νὰ λάβῃ δύο ἀνδρας! ὡς μεταβῶμεν παρ' αὐτῇ καὶ ὅποιον αὕτη ἐκλέξει ὡς σύζυγόν τῆς, ἐκεῖνος θὰ τὴν νυμφευθῇ,...

— Καὶ ἂν ἐκλέξῃ σέ;

— Ὅθὰ τὴν νυμφευθῶ!

— Καὶ ἐγὼ;

— Ὅθὰ ἀποσυρθῆς...

— Ἔστω! ἀπήντησεν ὁ Ἀχιλλεὺς... θὰ παίξω εἰς τὸ παιγνίδιον αὐτὸ τὴν ζώην μου...

Ἦπάρχει μία ἐλπίς.. Πιθκὸν νὰ ἀγαπήσῃ ἐμέ...

— Πιθκὸν! εἶπε καὶ ὁ Θεοδώσειφ...

Ὁ Ἀχιλλεὺς ἦτο ὄρατος, ἦτο πλούσιος, ἐπομένως ἐθριάμβευσε...

Ἡ Εὐθαλίαν ἐδέχθη τὴν χεῖρα τοῦ ἐμπόρου καὶ ὁ ἰατρός ὤφειλε νὰ ἀποβάλλῃ πλέον πᾶσαν ἐλπίδα συνοικεσίας μετὰ τῆς ὄρατῆς νεάνιδος...

Ἡ ἡμέρα τῶν γάμων εἶχε φθάσει... Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς ὄρατῆς νύμφης συνέρρεε τὸ πλῆθος τῶν προσκεκλημένων. Μετὰ μίαν ὥραν ἱερεὺς θὰ ἠυλόγει τοὺς γάμους τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Εὐθαλίας.

Ἡ εὐτυχία τοῦ ἐμπόρου ἦν πλήρης! Ἐχαιρε διότι ἡ Εὐθαλίαν μετὰ μίαν ὥραν θὰ ἦτο ἰδική του! Ἐχαιρε, διότι ὁ φίλος του, ὁ ἀρχαῖος συμμαθητῆς του, ὁ Θεοδώσειφ ἀπεσύρθη ἀγογγύστως.

— Εὐγενῆς καρδίαν! ἔλεγε καθ' ἐκυτόν ὁ Ἀχιλλεὺς. Ἐὰν ἤμην ἐγὼ δὲν θὰ εἶχον τόσην γενναιοσύνην!... Ὅθὰ ἠυτοκτόνουν.

Αἶφνης εἰς ὑπέρτης τῷ ἐγχειρίζει μίαν ἐπιστολήν, ἧς ἀνεγνώρισε τὸν γράψαντα...

— Εἶναι τοῦ Θεοδώσειφ! διελογίσθη...

θὰ μοῦ γράφῃ βεβαίως ὅτι δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ περαστῇ εἰς τοὺς γάμους μου.. Ταλαίπωρο παιδί...

Ἐν τούτοις εἶχεν ἀποσφραγίσῃ τὸ γράμμα, ἀλλὰ μόλις ἀνέγνωσε δύο γραμμὰς κατέστη ὡχρὸς, ἐκλονίσθη, καὶ ἔθηκε τὴν χεῖρα ἀκουσίως ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡτε ἤσθάνθη δριμύτατον πόνον ἐκεῖ...

Τί τῷ ἔγραψε λοιπὸν ὁ φίλος του;

Ὅλίγας μόνον γραμμὰς... « Ἡ σύζυγός σου τὴν στιγμὴν αὐτὴν μαυθάνει ὅτι ὁ ἀξιώτιμος μελλονόμενός τῆς ὑπῆρξε πλαστογράφος »...

Ἀκουσίως ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρειᾶς του...

Ἦσθάνετο ἐκεῖ ἀλλόκοτον φλόγωσιν, οὐχὶ εἰς ὄλον τὸ μέρος, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον... ἀκριβῶς ἐκεῖ, ἔνθα ἡ ὄρατῃ Ἰωάννα εἶχε ἐπιθέσει ἐν φίλημα... τὸ ἀντίτιμον τῆς ἀτίμου πλαστογραφίας του...

Εἶτα ἔσπευσε πρὸς τὸ κάτοπτρον... Μολοντί ἤσθάνετο τρομερὰν σκοτοδίνην ἐν τούτοις παρετήρησεν... Ἐπὶ τοῦ μετώπου του εὐρίσκετο, ἢ μᾶλλον ἐνόμισεν ὅτι εὐρίσκετο στίγμα...

Τότε κατέπεσε ἐπὶ τοῦ ἐδάφους...

Εὐρίσκετο μόνος... ὄχι! ἀπατώμεθα... δὲν ἦτο μόνος... Εἶχε πλησίον του τρομερὸν σύντροφον... τὸ κομψόν του πολύκροτον... ὡς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν εἶχε τοσαύτην ἀνάγκην χρημάτων, ἵν' ἀγοράσῃ τὸ ψέλλιον τῆς Ἰωάννας, ἔχει κεκλιμένην ἐπὶ τοῦ στῆθους τὴν κεφαλὴν... Δὲν κλαίει ὅμως... τὸ ὄμμα αὐτοῦ εἶνε στυγνὸν καὶ ἀπαίσιον... καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ῥίπτει συμπαθῆς ἐπὶ τοῦ πολυκρότου του βλέμμα...

— Πρέπει νὰ ἀποθάνω, λέγει καθ' ἑαυτόν, ἐντὸς ὀλίγου ἡ Εὐθαλίαν θὰ μάθῃ τὸ τρομερὸν μου παράπτωμ... Δὲν σημαίνει ἐὰν ὅτε διέπραξα τοῦτο, ἤμην ἀνήλιξ... Τὸ στίγμα αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ ἐκπλύνῃ τὸ αἷμα...

Ἐφερε τὸ πολύκροτον ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἔθηκε τὸ στόμιον αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ μέρους εἰς ὃ ἐφηντάζετο τὸ στίγμα καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ἐπίεσε τὸ σκάνδαλον, εἶδεν ἀνοιγομένην τὴν θύραν καὶ τὴν Εὐθαλίαν ῥιπτομένην ἐπ' αὐτοῦ.

— Σύζυγέ μου! Σὲ συγχωρῶ, σύζυγέ μου... Ἦτο πλέον ἀργά.

Ἦκούσθη ἐκπυροσκόρησις καὶ τὸ πτώμα τοῦ δυστυχοῦς πλαστογράφου κατέπεσε ἀπνουν...

Γ.

Παρήλθεν εἰς μὴν... Οἱ κώδωνες τῆς ἐκκλησίας κρούουσι πενθίμως... Ὁδηγοῦσι νεκρὸν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτοῦ κητοικίαν...

Δυστυχῆς Εὐθαλίαν!... Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλήθους, ἐντὸς ὄρατου φερέτρου κεῖται ἐξῆλπωμενον τὸ ἄβρον αὐτῆς σῶμα ἀνθοστόλιστον, ὄρατον ὦ! καὶ νεκρὸν ἀκόμη ὄρατον.

Καὶ ἡ ξανθὴ αὐτῆς κόμη, λιτῆ, καλύπτει ὡς χρυσῆ νεφέλη, τὸ ψυχρὸν τῆς νεάνιδος στῆθος...

Μακρόθεν εἰς ἀνθρωπος παρακολουθεῖ.

ΑΝΘΟΣ ΤΟΥ ΒΑΡΟΣ

Ο άνθρωπος ούτος είναι μελανέμων και φάνεται γηράσας κατά πενήτηντα έτη.

Είναι ο φίλος του 'Αχιλλέως... είναι ο γιατρός... είναι ο Θεοδώσιος.

Αμώς

Γρηγόριος Βεϊλικόζιδης.

ΠΡΟΦΗΤΕΙΑ

D. BLANCHET

ΜΟΛΙΕΡΟΣ

Ο Μολιέρος ἐγεννήθη εἰς τοὺς Παρισίους, ἐν ἔτει 1622· τὸ ἀληθές του ὄνομα ἦτο Ποκελίνος. Ἐλαβε τὸ ὄνομα Μολιέρος, ὅταν ἤρχισε νὰ παίξῃ τὴν κωμῳδίαν, διὰ τῆς ὁποίας κατέστη ἀθάνατος. Ὁ Μολιέρος υἱὸς ταπητουργοῦ τινος καὶ θαλαμηπόλου τοῦ Λουδοβίκου, εἶχε

προορισθῆ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν πατέρα του. Εἰς ὅμως ἐκ τῶν συγγενῶν του, ὅστις εἶχε παρρηγήσει τὴν νοημοσύνην του, ἠθέλησεν, ἵνα οὗτος λάβῃ ἀνωτέραν τινὰ ἐκπαίδευσιν. Ὁ Μολιέρος λοιπὸν, ἐσπούδαζεν εἰς τὸ Γυμνάσιον τοῦ Κλερμόντ καὶ βραδύτερον εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Ὀρλεάν ὁπόθεν ἀνηγορεύθη διδάκτωρ.

Ἄλλ' ἡ ἐπιθυμία του ἐνωρὶς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ θέατρον. Συνήθροισεν ὄμιλον νεανιῶν, καὶ ἀπεφάσισε νὰ παίξῃ τὴν κωμῳδίαν. Κατ' ἀρχὰς ἦτο ὑποκριτὴς αὐτὸς ὁ μέλλον μέγας συγγραφεὺς Ὁ Μολιέρος εἶχε παρατηρήσει ὅλα τὰ ἐλαττώματα τῆς κοινωνίας, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἔζη· ἐνεκεν τοῦ παρατηρητικοῦ αὐτοῦ πνεύματος τὸν εἶχον ὀνομάσει φυσιολόγον. Εἰς τὰ ἀνάκτορα εἶχεν ἴδῃ τὰς γελοίας ἀξιώσεις τῶν Μαρκησίων, εἰς τὸ σχολεῖον τὰς λεπτολογίας τῶν σοφῶν, εἰς τὰ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ταξείδιά του τὴν κενοδοξίαν τῶν πολιτῶν. Καὶ ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ εἰς τὴν σκηνὴν ὅλας τὰς ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας, ὅθεν τὰ πρόσωπα τοῦ Μολιέρου, ἦταν ἀληθῶς ζῶντα, φυτικά, καὶ μεγάλως ἐπέδρασαν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν θεωμένων. Ἡ πρώτη κωμῳδία, τὴν ὁποίαν ἐπαίξεν εἰς τοὺς Παρισίους, ἐν ἔτει 1659, ἐστέρφη ὑπὸ μεγάλης ἐπιτυχίας. Μετὰ καταλλήλου τρόπου, κατεπολέμησε τὴν μανίαν ἐκείνην τὴν ὁποίαν εἶχον, νὰ βλάπτωσι τὴν ὠραίαν γλῶσσαν, ὀμιλοῦντες αὐτὴν

μετὰ ἀηδῶν ἐκφράσεων. Αἱ Πολύτιμοι Ἀξιώσεις ὑπῆρξαν τὸ πρῶτον αὐτοῦ ἀριστούργημα· ἐπανήλθε βραδύτερον ἐπὶ τοῦ θέματος ἐκείνου, ἐν τῷ ὁποίῳ ἐχλεύαζε τὰς ἀξιώσεις μερικῶν γυναικῶν, αἵτινες θέλουσαι νὰ εἶναι σοφαί, σπουδαίως βλάπτονται, διότι ἐξερχόμεναι τοῦ κύκλου αὐτῶν, πραραμελοῦσι τὸν συνήθη οἰκογενειακὸν βίον· ἡ κωμῳδία αὕτη ἐπιγράφεται αἱ Σοφαὶ γυναῖκες. Ἐκτοτε ὁ Μολιέρος πλήρης μεγαλοφυΐας καὶ ἐλευθεριότητος, συνέγραψε καὶ ἄλλας νέας κωμῳδίας, αἵτινες ὑπῆρξαν τ' ἀριστουργήματα τῆς δραματικῆς τέχνης· κατέκρινε τοὺς πολίτας, οἵτινες ἠθέλον νὰ καταταχθῶσι μετὰ τῶν ευγενῶν, ἐν τῷ συγγράμματί του οἱ Ἐυγενεῖς πολῖται· τὴν ἀμάθειαν τῶν ἱατρῶν, ἐν τῷ συγγράμματί του Ὁ κατὰ φαντασίαν ἀσθενής. Κατεπολέμησεν ὡσαύτως τὰ ἀνθρώπινα σφάλματα, οὐ μόνον τὰ ἐν τῇ ἐποχῇ αὐτοῦ ὑπάρχοντα,

ἀλλὰ καὶ τὰ ἐκ τῶν παρελθόντων χρόνων ἐτι ὑπιστάμενα. Ἐστιγμάτισε τὰς ψευδεῖς θρησκευτικὰς εὐλαβείας, τὴν ὑποκρισίαν, ἐν τῷ συγγράμματί του ὁ Ταρτοῦφος καὶ τὴν φυλαργυρίαν, ἐν τῷ συγγράμματί του ὁ Φιλάργυρος Οἱ αὐλικοί, ὑπέβλεπον τὸν Μολιέρον καὶ ἐδείκνυσαν αὐτῷ μεγάλην ἀκταδεξίαν· ὁ Λουδοβίκος ὅμως τὸν υπερέσπιζεν, ὑποληπτόμενος αὐτὸν καὶ τὸν ἐνεθάρρυνε, περιβάλλων πάντοτε διὰ τῆς ἀγάπης του. Ἡμέραν τινὰ, προσκαλέσας αὐτὸν εἰς γεῦμα, εἶπεν εἰς τοὺς εἰσελθόντας τὴν στιγμὴν ἐκείνην αὐλικούς· «Κύριοι, βεβαίως θὰ ἐκπλήττεσθε, διότι συντρώγω μετὰ τοῦ Μολιέρου καθὼς οἱ ἀξιωματικοί μου δὲν εὐρίσκουσιν εὐάρεστον τὴν συναναστροφὴν αὐτοῦ» Ὁ Μολιέρος ἦτο ἀπλοῦς καὶ καλὸς ἐν τῇ ἰδιωτικῇ ζωῇ. Διηγούνται, ὅτι, ὅταν συνέθετε δράματι τὸ ἀνεγίνωσκεν εἰς τὴν γρατῆν ὑπηρετρίαν του Λαφορέτ, ἥτις συγκινουμένη ἔκλαιεν, ἐνῶ συγχρόνως καὶ ἐγέλα διὰ τοὺς κωμικοὺς στίχους. Ἐὰν ἡ Λαφορέτ δὲν ἐγέλα, οἱ στίχοι δὲν θὰ ἦσαν καλοὶ καὶ ὁ Μολιέρος τοὺς ἐτροποποιεῖ. Ἡμέραν τινὰ ὁ Μολιέρος συνήντησεν ἐπαίτην καὶ τῷ ἔδωκε νόμισμά τι δὲν ἐπρόφθασε νὰ κάμῃ δέκα βήματα, ὅποταν ὁ πτωχὸς ἔτρεξε κατόπιν αὐτοῦ· τί εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Μολιέρος. Ἠπατήθητε κύριε διότι μοῦ ἐδώκατε χρυσοῦν νόμισμα, ἰδοῦ. Κράτησέ το φίλε μου, λάβε δὲ καὶ δεῦτερον διὰ τὴν τιμιότητά σου. Τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ βίου του, ὑπῆρξεν ἐτι θαυμαστότερον· ἐπρόκειτο νὰ παίξῃ τὸν Κατὰ φαντασίαν ἀσθενῆ. Ὁ Μολιέρος ἦτο ἀσθενής καὶ οἱ φίλοι του τὸν συμβούλευσαν ν' ἀπόσχη τοῦ δράματος. Ὁχι, ἀπεκρίθη, δὲν δύναμαι νὰ πράξω τοῦτο· ἐὰν δὲν παίξω τὴν κωμῳδίαν οἱ ἐργάται οἵτινες δὲν ἔχουσι νὰ ζήσωσιν, ἴσως στερηθῶσι αὐτοῦ τοῦ ἄρτου. Ὁ Μολιέρος λοιπὸν μετέβη εἰς τὸ θέατρον· ἀλλ' αἰφνιδίως κατελήφθη ὑπὸ ταραχῆς καὶ δι' ἰσχυροῦ γέλωτος, προσεπάθησε ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἀσθενειάν του ἀπὸ τοῦ θεατῆ. Ἄλλ' ἡ προσπάθειά του αὕτη τὸν κατέβλασε. Κατελήφθη ἐκ νέου ὑπὸ ταραχῆς καὶ αἰμοπτύσεως, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξέπνευσεν. Ἡμέραν τινὰ ὁ Λουδοβίκος ἠρώτησε τὸν Βοαλῶ τίς ἦτο ὁ διασημότερος

ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ

συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς του. — Μεγαλειότατε, ὁ Μολιέρος. Τὸ μέλλον ἐδικαίωσε τὸν Βοαλῶ.

(Μετάφρασις)

Ἡ πλειάς.

ΠΤΕΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ. ΜΗΤΗΡ-ΘΥΓΑΤΗΡ-ΧΟΡΟΣ

ΘΥΓΑΤΗΡ — Μάθε με καλὴ μητέρα, μάθε με τὴν προσευχή μου. Καὶ σὶδὸν ἀγαθὸ πατέρα ἀπὸ μεσ' ἀπ' τὴν ψυχὴ μου θὰ τὴν στέλλω κάθε αὐγῇ.

ΜΗΤΗΡ — Σταύρωσε τὰ δνὸ σου χέρια καὶ γονάτισε σιμά μου. Καὶ Θεέ μου ἀπ' ἡ ἀστέρια κύττα τώρα ἐδῶ χάρου

εις την ταπεινή μας γῆ.
Καὶ σ' αὐτὸν τὸν ἀγγελό μου
ἔπου στέκει σὶδὸ πλευρό μου,
στεῖλε φώτισι καὶ νοῦ
ἀπ' τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ.

ΘΥΓΑΤΗΡ — Σὰν ξυπνῶ κάθε αὐγούλα,
ἀπ' τὴν κλίνη μου ἀκόμα
πρὶν νὰ σβύσῃ ἡ δροσοῦλα
πάντα θὰ τὴν λέγῃ τὸ σιόμα

ΜΗΤΗΡ — Ἀκουσέ τινε — «Θεέ μου
τὸν αἰθέρα π' ἔχεις θρόνο,
μὰ εὐχὴ πρὸς σέ ὑψῶνω
τοὺς γονεῖς μου φύλαττέ μου,
καὶ σ' ἐμὲ ὅσοε ὕγειαν
καὶ εὐσπλαχνικὴν καρδίαν
τοὺς πιωχούς νὰ ἀγαπῶ.
Καὶ ἂν ἴποιε μοῦ λείψῃ,
καὶ ἂν ἔχω καμμιὰ θλίψι
εἰς ἐσέ θὰ τὸ εἰπῶ.

ΧΟΡΟΣ — Ἐχει κ' ὁ ἄνθρωπος φιερά
ἔπου πεταίει σὶὰ πλάτεια,
Περνᾷ πὸ ἀγρια νερά
ἀπὸ ψηλὰ παλάτια,
σὰν ἐλαφρὴ ψυχὴ.

ΘΥΓΑΤΗΡ — Τέτοια φιερά δὲν ἔχω ἰδεῖ.

ΧΟΡΟΣ — Τάδες καὶ σὺ καλὴ παιδί
Μά 'νε πιερούγες μουσικαῖς,
ἔπου πετοῦν σὲ μαγικοῖς
γιὰ τοὺς ἀνθρώπους χώραις
σ' εὐλογημένας ὥραις.
Καὶ βαλοσαμόνων τὴν ψυχὴ
καὶ τὰ καλοῦνε : ΠΡΟΣΕΥΧΗ.

Μάξιμος Κ.

Ο ΑΓΥΡΤΗΣ

(Μονόλογος)

[Ἐξάγων κυτίον ἐκ τῶν θυλακίων του, ὁ Ἀγύρ-
της ἀρχίζει τὴν κατωτέρω πομπώδη ἀγόρευσιν.]

Κυρίαὶ καὶ Κύριοι ! !

Πλησιάσατε σὰς παρακαλῶ, διότι ἔχω τὴν
τιμὴν νὰ παρουσιάσω εἰς τοὺς ἐκπλήκτους ὀφθαλ-
μούς σας, μίαν θαυμασίαν κόνιν, τῆς ὁποίας
τὴν συνταγὴν ἐπρομήθευθην κατὰ τὰ πολυχρό-
νια ταξιδιά μου, εἰς τὴν Εὐρώπην, τὴν Ἀφρι-
κὴν καὶ τὴν Ὠκεανίαν. . . Μὲ τὴν θαυμασίαν
ταύτην κόνιν, κυρίαὶ καὶ κύριοι μου, δύνασθε νὰ
κκαταστήσετε τοὺς ὀδόντας σας λευκοτέρους παρὰ
τὸ ὄνειον γάλα, καὶ νὰ δώσετε εἰς τὸν χαλκὸν
τῶν χαρκνίων σας, κυρίαὶ μου νοικοκυρέα, στιλ-
πνότητά τινα ἰκκνήν νὰ ἰσχυρῶσθῃ καὶ τὸ ἰσχυ-
ρότερον βλέμμα. Πρὸς τούτοις ἡ κόνις μου χρη-
σιμεύει νὰ καθαρίσῃ τὰ πλακόστρωτα, τὰ τζά-
μια καὶ τὰς ὕλους τῶν ὀρολογίων. Ἀναμε-
μιγμένη δὲ μὲ τὸν ταμπάκον ἰατρεῦει αὐτο-

στιγμὲ τὰς νευραλγίας καὶ τὰς ἡμικρανίας. Σχορ-
πιζομένη πάλιν ἐπάνω εἰς τὰς κάλτσας τῶν
ποδῶν σας, ἐμποδίζει τὴν δυσωδίαν καὶ ἐξπρα-
νίζει ἀνωδύνως τὰς χιονίστρες καὶ τοὺς κάλους.
Εἶνε δὲ ἀκόμη τρομερὰ ἐντομοκτόνος, φονεύου-
σα τοὺς κοινάρους καὶ ταῖς πεταλοῦδες καὶ
ἐξαφανίζουσα τοὺς κερρεῖους!

Λαμβανομένη εἰς ἡμισυ ποτήριον καθαρῶ νε-
ροῦ, κυρίαὶ καὶ κύριοι μου, θεραπεύει τὴν δυσκοι-
λιότητα. Καὶ ὅλα δὲν εἶνε αὐτά! Ἐὰν τυχὸν πά-
σχετε ἀπὸ ἀγρυπνίαν, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ ρίψε-
τε ὀλίγην ἀπὸ τὴν κόνιν μου εἰς τοὺς ὀφθαλμούς
σας, διὰ νὰ γλυτώσετε ἀπὸ τὸ μαρτύριον τούτου!

Τέλος, κυρίαὶ καὶ κύριοι μου, ἡ κόνις μου ἐ-
νεργεῖ ἐναντίον τῶν βρουκτιμῶν, τῆς ἰμφλου-
έντζας, τῆς πτώσεως τοῦ δερματός καὶ τῶν τρι-
χῶν. Εἶνε δὲ προσέτι ἀνεκτίμητος ἐὰν τύχῃ νὰ
κτυπηθῆτε εἰς κανέν μέρος τοῦ σώματός σας.
Ἐκεῖ ὅπου πάθετε τὴν ἀμυχήν, κυρίαὶ καὶ κύ-
ριοι, βάζετε μίαν πρέζαν ἀπὸ τὴν θαυμασίαν
κόνιν μου, καὶ τρίβετε δυνατὰ τὸ πονεμένον μέ-
λος σας, καὶ θὰ ἰδῆτε ὕστερα ἀπὸ ὀλίγην ὥραν,
ὅτι δὲν εἶνε κανεὶς ἠναγκασμένος νὰ συντάξῃ
τὴν δικήν του, διὰ τὴν παραμικρὰν ἀμυχήν
τὴν ὁποίαν ἔπαθε!

Δὲν θὰ ἐπιμείνω περισσότερο ἐπὶ τῶν ἐξόχων
προτερημάτων ταύτης τῆς κόνεως, κυρίαὶ καὶ κύ-
ριοι, διότι ἐννοῶ ὅτι μεταξὺ τοῦ ἀξιοτίμου ἀρρα-
τηρίου ὅπερ μὲ περιβάλλει ὑπάρχουν τινὲς οἴτινες
λέγουν: καὶ βέβαια αὕτη ἡ κόνις θὰ κοστίζει
ἀκριβὰ!... Ἀπατάσθε κυρίαὶ καὶ κύριοι μου
καὶ σὰς συμβουλεύω νὰ ρίψετε τὴν ἀπάτην σας
ταύτην εἰς τὴν θάλασσαν. Ὅχι! δὲν πωλεῖται
οὔτε εἴκοσι δραχμάς καθὼς τὴν πωλοῦν εὐκο-
λώτατα οἱ ἀντιπρόσωποι μου εἰς τὸ ἐξωτερικόν.
Δὲν πωλεῖται οὔδὲ δέκα δραχμάς, ὡς εἶνε ὀρι-
σμένη ἡ τιμὴ τῆς εἰς τὰ μεγάλα μυροπωλεῖα
καὶ φαρμακεία. Ὅχι, κυρίαὶ καὶ κύριοι μου,
δὲν πωλεῖται οὔδὲ πέντε οὔδὲ τρεῖς, οὔδὲ δύο,
οὔδὲ ἕκκτὸν λεπτά. . . ἄλλ οὔτε πενήντα
λεπτά!

Μὲ τὸ φιλανθρωπικὸν πνεῦμα ὅπερ διέπει τὸν
αἰῶνά μας θὰ πωλῆται διὰ σήμερον τοῦλάχιστον
εἰς τὴν εὐτελεῖ τιμὴν τῶν δέκα λεπτῶν!!! Καὶ
φαντάζομαι πλέον πόσοι ἄνθρωποι θὰ σωθοῦν ἀπὸ
τὸν θάνατον.

Ἐμπρὸς λοιπόν! Δὲν εὐρίσκεται εἰς πρά-
κτωρ! Κυρίαὶ καὶ κύριοι, πρὶν παύσω τὴν πο-
λυλογίαν μου, ζητῶ ἀπὸ σας ἕνα πράκτωρα ἵνα
διαδώσῃ τὴν δικήν του κόνιν μου. . . . Διότι
οἱ παλαιοὶ μέλλουν νὰ δραπετεύσουν καὶ θέλω
νὰ τοὺς ἀντικαταστήσω! (ἔτει τὸ κυτίον εἰς
τὸ θυλάκιόν του καὶ ἐξέρχεται).

(Μετάφρασις).

Τιμολέων Π. Ἰωαννίδης

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

Ἀφιερῶται τῇ φιλάτῃ μου
Ἀθηνᾶ Χ. Τραπεζοῦντιου

Θέλω γιὰ σὲ φιλάτῃ μου, στίχους πικρούς νὰ γράψω,
χωρὶς νὰ ξέρω τὸ γιατί.
Νὰ μπιστευθῶ τὸν πόνο μου τ' ἄλγος μου τὰ χαράξω,
σ' αὐτὸ τὸ ἄψυχο χαρτί.

Ξέρω πῶς δὲν θὰ λυπηθῇ, ξέρω πῶς δὲν θὰ κλάψῃ,
θὰ μένῃ ἄψυχο ψυχρὸ
Καὶ σὶὰ νεκρὰ τὰ χεῖλή του ξέρω πῶς δὲν θὰ λάμψῃ,
χαμόγελο γιὰ μὲ πικρὸ.

Νὰ πῶ πῶς εἶν' ὁ χωρισμὸς πολὺ σκληρὸς γιὰ μένα,
πῶς εἶνε ἡ θλίψις μου δεινὴ
Γιατὶ ἐξήσαμε μαζὺ πάντοι' ἀγαπημένα,
καὶ 'πιθυμία ἔχαμε κοινὴ.

Μ' ἄλλοίμονο σβουθήκατε τ' ἀθῶα ὄνειρά μας,
οἱ πόθοι μας οἱ μουσικοὶ
χαθήκατε. Ἐδιάβηκε γιὰ πάντα ἡ χαρὰ μας. . .
Μοῖρα τῇ φθόνησε κακί.

Ὡ τί χαρὰ ! Στὰ σύννεφα κρυμμένη μιά ἀχτίδα,
θαρρῶ πῶς βλέπω φωτεινὴ. . .
Ποῖος ξέρει. ἴσως πληρωθῇ ἡ μόνῃ μας ἐλπίδα,
ποῦχαμε πάντοτε κοινὴ.

Πύργος.

Μυροδόλος Χαραυγὴ.

(Πρόεδρος τῆς «Προόδου»)

ΑΠΟ ΤΑΣ ΑΝΕΜΩΝΑΣ

ΠΟΥ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΝΑ ΚΑΤΟΙΚΗΤΕ :

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Εἰς ἀπομονωμένον μέρος πλησίον θαλάσσης.
Μυροδόλος Χαραυγὴ.

Ὅπου θὰ εὐρῶ μιά ψυχῆδπου θάμὲ ἐννοήσῃ.
Δακρύδρεκτον Ἴον.

Εἰς τὸν Παράδεισον, ἀλλὰ . . . ζωντανή!
Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

Ἰπὸ τὸν οὐράνιον θόλον!
Ἐαρινὴ Πρωία.

Ἐκεῖ ὅπου θὰ εὐρίσκα παντοτεινὴ εὐτυχία.
Ἀριστογείτων.

ΠΟΥ ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑΝ :

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Σὰς παρακαλῶ νὰ μοὶ δεῖξητε εἰς τὴν κατοικίαν
τῆς.

Ἐκεῖ ἐνθα ἄδει ἡ ἀηδών.
Δακρύδρεκτον Ἴον.

Εἰς τὸ βασιλεῖο τοῦ Πλούτωνος.
Γεράσιμος Ἀννίνος.

Σ' αὐτὴν τὴν πρόσκαιρῃ ζωῇ, κανεὶς ἂς μὴ προσ-
μένῃ.

Παντοῦ καὶ πουθενά.
Μῆλον τῆς Ἐριδος.

Πλούσιος Φουκαρᾶς.

Εἰς οὐδὲν μέρος

Βασίλισσα τῆς Γρανάδος.

Εἰς ταύτην τὴν ἐρώτησιν εὐρίσκα δυσκολίαν.
Λέγ' ἀπ' ὅλα.

Ἐὰν ἐγνώριζον ποῦ, δὲν θὰ ἔμενα ἐν τῇ δυστυχίᾳ.
Μυροδόλος Χαραυγὴ.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΕΛΙΔΑ ΤΟΥ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ

Δύο πράγματα στὸν βίον σου ὀφείλεις νὰ προῖδης.
Ὅλον τὸν κόσμον ν' ἀγαπᾶς, καὶ πίστιν νὰ μὴ
δίδης.

Καὶ ὁ ἄνθρωπος σὰν χάσῃ
τὴν ἐλπίδα τί θὰ γένη ;

Πτώμα πνέων μὲ ἀγωνίαν.
Πρὸ αὐτοῦ ὁ τάφος χαίνει !

Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

Κανεὶς δὲν νοιώθει τῆς ζωῆς τὴν τόσην ἀξία,
πρὶν δοκιμάσει μιά φορὰ τί λέγ' ἡ δυστυχία.

Μυροδόλος Χαραυγὴ.

Εἶναι τὸ ῥόδον ἐμβλημα ἀγάπης, καὶ λατρείας.
Εἰκὼν χαρᾶς, σεμνότητος, γαλήνης, εὐτυχίας.

Γιάγκος Σουβαλιώτης.

Ἄντι στὸ λεύκωμα αὐτὸ νὰ γράψω μίαν γνώμην,
σὰς θέτω μίαν ἐρώτησιν, καὶ σὰς ζητῶ συγγνώμην.
«Ὁ ἄνθρωπος τί εἶνε ;»

Μῆλον τῆς Ἐριδος

Πλούσιέ μου φουκαρᾶ,
δάνεισέ μου τὸν παρᾶ.

Γιὰ νὰ φύγω ἀπ' ἐδῶ
γιατὶ ἔσκασα θαρρῶ.

Δακρύδρεκτον Ἴον.

Ὁραϊὸν μου Ἴον,
δακρύδρεκτον ποῦ εἶσαι,

σοῦ δανείζω τὸν παρᾶ,
νὰ μὴ παραπονησῇ.

Πλούσιος Φουκαρᾶς.

Μὴ 'μπιστευθῆς τὸν φίλον σου καὶ πῆς τὸ μυ-
στικό σου.

Φίλος τοῦ φίλου θὰ τὸ πῇ, κ' εἶνε κακὸ δικό σου.
Ἄγγελος τῆς ἀγάπης.

Εἶνε τὸ λεύκωμα βωμὸς καὶ δένδρον τῆς φιλίας,
μὲ δάκρυ ποτιζόμενον, καὶ αἷμα τῆς καρδίας.

Βασίλισσα τῆς Γρανάδος.

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Εἰς τὸν διαγωνισμὸν τούτου πρόκειται νὰ
ἐκλεγῇ ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν μας τὸ ὠραιότε-
ρον ψευδώνυμον, ἐξ ὧσων ἀνεφάνησαν ἐξ ἀρχῆς
τοῦ ἔτους. Οἱ διαγωνισθησόμενοι θὰ λάβωσι τε-
μάχιον χάρτου, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ γράψωσι τὸ ψευ-
δώνυμον τὸ ὁποῖον θεωροῦσιν ὡς ὠραιότερον καὶ
κάτωθεν θὰ υπογράψωσι μὲ τὸ ὄνομά των, θέ-
τοντες πλησίον καὶ τὸ ψευδώνυμόν των (ὅσοι
ἔχουσιν) ἐὰν θέλωσι νὰ φανῶσιν εἰς τὰ ἀποτε-
λέσματα μὲ αὐτὸ. Ὁ κάτοχος τοῦ ψευδωνύμου
τὸ ὁποῖον θὰ συγκεντρώσῃ τὰ περισσότερα, ψη-
φοδέλτια, θὰ λάβῃ τὸ πρῶτον βραβεῖον. Δηλαδὴ
θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν του ἐν τῇ «Πηλειάδι» ἐκ
φωτογραφίας τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς ἀποστείλῃ καὶ

θα λάβη και μίαν ποιητικήν συλλογήν. Τὸ κατόπιν ἐρχόμενον ψευδώνυμον ὡς πρὸς τὰς ψήφους, θὰ λάβῃ μίαν ποιητικήν συλλογήν, καὶ τὸ μετ' αὐτό, ἐπίσης μίαν τοιαύτην.

Τὰ ὀνόματα δὲ τῶν προτεινάντων τὸ βραβεύθην ψευδώνυμον, θὰ τεθῶσιν ἐντὸς κληρωτίδος καὶ θὰ ἐξαχθῶσιν 5, ἅτινα θὰ λάβωσι ἀπὸ ἐν ἀντίτυπον τῶν «Μαθητικῶν Ἰδεῶν». Χάριν περισσοτέρας ἐπιτυχίας τοῦ διχωνισμού, θὰ δημοσιευθῶσι τὰ ὀνόματα τῶν ψηφισάντων τὰ βραβευθέντα ψευδώνυμα. οὕτω τὸ Α' ψευδώνυμον ὅπερ ἔτυχε πρώτου βραβείου π.χ. ἐψήφισαν οἱ ἐξῆς κτλ. καὶ οὕτω καθεξῆς. Ψηφιδέλτια δέχομαι μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου τὸ πολύ, ὅποταν θὰ λήξῃ ἡ προθεσμία καὶ δὲν θὰ δοθῇ οὐδεμία ἄλλη παράτασις. Τοῦτο τὸ λέγω διὰ τοὺς ἀναβλητικούς, οἵτινες αἰωνίως ἀναβάλλουσι καὶ ὅλο «ἐπὶ Δευτέρα» λέγουσι ὅτι θὰ τὰ κάμωσι ὅλα.

Ἡ Πλειάς.

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μέγα γεγονός, τὸ ὅποσον εἶχεν ἐπιδράσει εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, συνετελέσθη. Ἡ Ἰαπωνία ἔκχευε εἰρήνην μετὰ τῆς ἀντιπάλουτης. Ἀλλὰ ἡ διπλωματία τῆς φάνεται ὅτι ἐνίκηθη κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις, καὶ ἡ εἰρήνη ἧτις ἐκλείσθη δὲν ἦτο ἀνάλογος τῶν ἡρωϊκῶν νικῶν καὶ τροπαίων τὰ ὅποια ἡ κιτρινή φυλὴ ἔστησεν. Ὑποβληθεῖσα εἰς κολοσσιᾶς δαπάνας κατὰ τὸν πόλεμον, ἔπρεπε βεβαίως, καθὼς μάλιστα εἰς ὅλους σχεδὸν τοὺς πολέμους γίνεται, νὰ λάβῃ πολεμικὴν τινα ἀποζημίωσιν. Ἡ διπλωματία τῆς ὅμως ὑποχωρήσασα εἰς τὰς πρὶν ἀξιώσεις, ἃς εἶχε περὶ ἀποζημιώσεως, ἔκλεισε μετὰ τῆς Ῥωσσίας συνθήκην. Ἀλλ' ὁ λαὸς τῆς Ἰαπωνίας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραδεχθῇ τοιαύτην συνθήκην. Διὰ τοῦτο ἐγερθεὶς ἐν Τοκίῳ σύσσωμος ἐζήτησε τὴν ἀπόρριψιν αὐτῆς καὶ τὴν ἐξκκολοῦθῃσιν τοῦ πολέμου. Σκηναὶ φρικαλέαι διεδραματίσθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Τοκίου μετὰ τὸν λαοῦ, θέλοντος νὰ πυρπολήσῃ τὰ δημόσια καταστήματα, καὶ τοῦ στρατοῦ ἐπιχειρήσας νὰ ἐμποδίσῃ τοῦτο. Ἦδη ἀγγέλλεται ὅτι καὶ ὁ στρατὸς συμμορίζεται τὰ κινήματα τοῦ λαοῦ, ἐπιθυμῶν τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ πολέμου. Ὁ Ἰαπωνικὸς Τύπος δριμύως ἐπιτίθεται κατὰ τῆς διπλωματίας, «ἡτις κατέστρεψε τὸ ὠραῖον ἔργον τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ στόλου» καὶ ζητεῖ ἀκύρωσιν τῆς συνθήκης.

Συγκινήσεις μεγάλας εἶχόμεν εἰς τὰς Ἀθήνας. Συνωμοσία Ἀρμενικὴ ἀνεκαλύφθη, καὶ γενομένης ἐρεῦνης, εὐρέθησαν πληθὸς βουβῶν καὶ ἄλλων ἐκρικοτικῶν ὑλῶν. Κατ' ἀρχὰς διεδόθη ὅτι

ταῦτα προωρίζοντο πρὸς ἀνκτιναξίν τοῦ Παρθενῶνος, τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλων δημοσίων καταστημάτων. Ὑποψία δὲ ὑπῆρχον ὅτι καὶ Βούλγαροι συνέπραττον μετὰ τῶν Ἀρμενίων, καὶ εὐλογος ὄθεν ἡ συγκίνησις. Ἀλλ' ἡ ἀνάκρισις ἀπέδειξεν ὅτι οἱ Ἀρμένιοι προωρίζον διὰ τὸ ἐξωτερικὸν τὰ ἀπαίσιμα αὐτὰ εἶδη. Μετὰ τοὺς δολοφονικοὺς καὶ ἀνάδρους αὐτοὺς τρόπους πιστεύουσιν ὅτι θὰ τύχωσιν ἐλευθερίας οἱ Ἀρμένιοι οἵτινες ὄντως εἶνε εἰς ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων λαῶν τοῦ κόσμου. Ἡ ἐλευθερία ἀποκτάται δι' εὐγενῶν ἀγῶνων, οἵτινες διεγείρουσι τὴν τιμῆαν τῶν πεπολιτισμένων λαῶν, καὶ οὐχὶ διὰ δολοφονικῶν καὶ ἀνάδρων μέσων.

Ὅλοι βεβαίως θὰ ἐνθυμεῖσθε τὴν ἀποθέωσιν τὴν ὁποίαν ἐκάμομεν εἰς τοὺς Ῥουμάνους, ὅταν κατήλθον εἰς τὰς Ἀθήνας. Τραγιάσκα — Ῥουμάνικ! ἐφρονάζαμε τότε. Καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἐκδρομῆς Τοτσιλέσκο μὴ εὐρίσκων λέξεις καταλλήλους νὰ ἐκφράσῃ τὴν ὑποδοχὴν ἐν Ῥουμάνικ, ἐτηλεγράφησεν «Ἀπερίγραπτον!» Ὅθεν ἐνθυμεῖσθε τὴν δεξιῶσιν, τὰς συγκινήσεις, τὰ δάκρυα! Τώρα οἱ Ῥουμάνοι εἰς ἀνταπόδουσιν κατὰδιώκουν ἀμειλίχως τὸν ἐν Ῥουμανίᾳ ὁμογενῆ πληθυσμὸν, ἀπελαύνουν τοὺς συντάκτας τῆς «Πατρίδος» καὶ ὑβρίζουν διὰ τῶν χυδαϊότερων ἐκφράσεων τοὺς Ἕλληνας, παρὰ τῶν ὁποίων ἔλαβον τὸν πολιτισμὸν καὶ τὰ φῶτα. Δικαίως λοιπὸν καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀνεκάλεσε τὸν ἐν Βουκουρεστίῳ Πρεσβευτὴν μας.

Φιδροτάτας ἀποκαλύψεις ἔκχευεν εἰς Πατραϊκὴν ἡμερῖδα, ἐγκριτος βουλευτῆς Πατρῶν. Καὶ πολλὰ πράγματα σκοτεινὰ ἕως τώρα κατὰ τὸ φαινόμενον διελευκάνθησαν. Ἐν πρώτοις πῶς ἔσχεν τὸ θάρρος ὁ κ. Ῥάλλης, μὴ ἔχων οὐδενὸς τῶν βουλευτῶν τὴν ὑποστήριξιν (καπετὰν ἕνας) νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ νὰ ὀρκισθῇ ὡς πρῶθυπουργός· καὶ πῶς πάλιν ὁ κ. Ῥώμας, μετὰ τὰς παρακλήσεις τοῦ Ἀηλιγιαννικοῦ κόματος δὲν ἐδέχθη νὰ σχηματίσῃ κυβερνήσιν, λέγων πάντοτε ὅτι δὲν θεωρεῖ ἑαυτὸν ἱκανὸν διὰ τὸ μέγα αὐτὸ ἔργον!

Ἴδου λοιπὸν τί ἀποκαλύπτει ὁ ἐν λόγῳ βουλευτῆς: — Ὁ βασιλεὺς ἐκάλεσε τὸν κ. Ῥάλλην νὰ σχηματίσῃ κυβερνήσιν, διαβεβαιῶν αὐτὸν ὅτι δὲν ἔχει οὐδὲν νὰ φοβηθῇ καθότι ἐν τῇ Βουλῇ θὰ τὸν ὑποστηρίξῃ ὁ κ. Ῥάλλης!! Ὁ ἐκ Ζακύνθου λοιπὸν πολιτικὸς ἤρχισε νὰ φοβῆται πλεκτάνην, γνωρίζων καλῶς ὅτι τότε ὁ κ. Ῥάλλης δὲν εἶχε καὶ τόσοσους φίλους ὥστε νὰ ὑποστηρίξῃ κυβερνήσεις! Καὶ ἠρνήθη τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως. Ἐν τῷ μετὰ τῆς ἐπιμόνω παρακλήσει τῶν Ἀηλιγιαννικῶν ἀπεφάσισε νὰ δεχθῇ καὶ μετέβη εἰς τὰ ἀνάκτορα. — Μεγαλειό-

τατε, ἔλαβον τὴν τιμὴν νὰ μοι ἀναθέσῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης τὸν σχηματισμὸν κυβερνήσεως. . . . — Ναι, ἀλλὰ δὲν ἐδέχθητε, τὸν διακόπτει ἀποτόμως ὁ Βασιλεὺς. Λοιπὸν σὰς ἐρωτῶ κρίνετε κατάλληλον τὸν κ. Ῥάλλην, διὰ νὰ τῷ παρέξῃτε τὴν συνδρομὴν σας. . . .

Πῶς ἀλλάζουν οἱ καιροὶ! Ποῦ νὰ ξεύρῃ ὁ κ. Ῥάλλης ὅταν ἐκαλοῦσε τοὺς ἀντιπάλους του, ἀπὸ τὸν ἐξώστην τῆς Γ'. Σεπτεμβρίου «Παλητονεκέδες!» ὅτι ὁσάκις καὶ αὐτὸς ἀνήρχετο εἰς τὴν κυβερνήσιν θὰ ἔπιπτε ὑπὸ τοὺς ὀξεῖς ἤχους τῶν τενεκέδων! Ὅταν ἀνελθὼν κατὰ τὴν β' πρωθυπουργίαν του εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστηρίξει τῶν Ἀηλιγιαννικῶν, καὶ προσεπάθησε νὰ διασπάσῃ τὸ κόμμα τοῦ ἀειμνήστου Ἀηλιγιάννη, θὰ ἐνθυμεῖσθε ὑπὸ ποίαν λαμπρὰν μουσικὴν συμφωνίαν τενεκέδων, κατέλιπε τὸ χαρτοφυλάκιον. Τώρα πάλιν τὸ προσωπεῖον ἀρχίζει νὰ πίπτῃ καὶ ὁ κ. Ῥάλλης καλὰ θὰ ἦτο νὰ καταλίπῃ εὐσχήμως τὴν ἀρχὴν, πρὶν πάθῃ τὰ ἴδια. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ μουσικὴ αὐτὴ θὰ τῷ ἔγινε ἔξις, καὶ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς θὰ νοσταλγῇ καὶ πάλιν ἤχους τενεκέδων!!

Ἀλληλογραφία τῆς Πλειάδος

Εἰς τὴν προμετωπίδα τοῦ παρόντος φύλλου θὰ ἴδῃτε ἄλλο ὄνομα ὡς διευθυντοῦ. ἀντὶ ἐκείνου ποῦ ἦτο ἕως τώρα αὐτὸ εἶνε τὸ ἀληθές ὄνομα τοῦ ἡμετέρου διευθυντοῦ, ὅστις πρὶν ἐφέρετο ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μάξιμος Κίνας.

Τὸ παρὸν φύλλον εἶνε, καθὼς βλέπετε, διπλοῦν. Καὶ τὸ ἐπόμενον πάλιν, θὰ ἐκδοθῇ οὕτω, καὶ τελειώμενον ἀπὸ τὸν Νοέμβριον τὸ ἔτος. Τοῦτο γίνεται διὰ νὰ μᾶς μείνῃ καιρὸς μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου, ποῦ θὰ ἀρχίσῃ τὸ νέον ἔτος, καὶ ἐτοιμασθῶμεν, καθ' ὅτι τὸ 1906 ἡ «Πλειάς» θὰ παρουσιάσῃ μεγάλας καὶ πρωτοφανεῖς ἐκπλήξεις.

Καὶ τώρα θὰ σὰς ἀναγγέλω καὶ τὰ ἀποτελέσματα ἐνὸς διαγωνισμοῦ, τὰ ὁποῖα οὐτε ἀνεμῆνατε, καθ' ὅτι δὲν εἶχα ποτὲ προκηρῶναι τοιοῦτον διαγωνισμὸν, ἐπιφυλασσομένη νὰ κάμω μίαν ἐκπλήξιν. Εἶνε τὰ ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν «Ἀνεμωνῶν». Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς δη' ἀδῆ ποῦ ἐτέθησαν εἰς χρῆσιν αἱ «Ἀνεμωνῶν» ἐσημεῖωνα ποῖοι ἐστελλον τετραδία μετὰ ὠραίας ἀπαντήσεις, μετὰ καλλιγραφίαν, τάξιν, καὶ ἐν γένει μετὰ καλαισθησίαν, καὶ τώρα ἐκδίδω τὰ ἀποτελέσματά μου. Βραβεῖον (ἀπὸ ἐν ἀντίτυπον Μαθητικῶν Ἰδεῶν) ἀπονέμω εἰς τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι, Μυροδόλον Χαραυγὴν, Δακρυόρεκτον Ἴον, καὶ Γεράσιμον Ἄντινον. Ἐπαινον δὲ εἰς τὸ Ἀγ' ἀπ' ὅλα, Διαβατικὸν Περιστεράκι, Μῆλον τῆς Ἐριδος, Ἀριστογειτόνα, Πλούσιον Φουκαρῶν, Ἐαρινὴν Πρωίαν (τὴν ὁποίαν συγκαλῶ διὰ τὰς εὐτραπέλους ἀπαντήσεις τῆς) καὶ Βασιλίτσαν τῆς Γρανάδας. Εὐφημὸν δὲ Μνεῖαν, εἰς ὅλους, ὅσοι διὰ τοῦ γραφείου μου ἀντήλλαξαν τετραδία, διὰ τὰς καλὰς ἐν γένει καὶ εὐφυεῖς ἀπαντήσεις των. Μεθ' ὑπερφηφάνειας φίλοι μου τὸ λέγω, ὅτι ἐκ τῶν ὑπερτετρακοσίων τετραδίων τὰ ὁποῖα διεβίβασα διὰ τοῦ γραφείου μου, οὐδὲ ἐν εὐρον ἐπιλήψιμον. Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὅλοι οἱ φίλοι τῆς «Πλειάδος»,

εἶνε εὐγενεῖς, καὶ μετὰ γενναῖα αἰσθήματα, καὶ ὑψηλὸν φρόνημα. Συγχρόνως εἰδοποιῶ τοὺς φίλους μου, ὅτι ἀπὸ σήμερον προκηρῶσσω νέον διαγωνισμὸν ἐπὶ τῶν «Ἀνεμωνῶν» τοῦ ὁποῖου τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιεύσω ἀπροόπτως.

Καὶ ἔλεγα, διατὶ δὲν μοῦ ἔγραψε τόσο καιρὸς ἡ Ἐαρινὴ Μαυρομάτα; (ἐγκρίνεται). Ποῦ νὰ ξέρω ὅτι ἡ ὁ ἀσθενής; Μοῦ τὸ ἀναγγέλλει σήμερα μετὰ μίαν χαριτωμένην ἐπιστολήν, γεμάτην ἀπὸ ἀγάπην. Ἀκούσατε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ αὐτῆν. «Μόλις ἀνέρωσα, τὴν πρώτην ἐπιστολήν γράφω πρὸς σὲ διὰ νὰ ἀποτίσω ἐλάχιστον φόρον εὐγνωμοσύνης, διότι καὶ εἰς τὴν ἀσθενεῖάν μου ἀκόμη διαβάζουσα τὰ φύλλα σου ἠσθανόμην ἀνακούφισιν». Σοὶ εὐχομαι λοιπὸν ἀγαπητῆ μου παντοτεινὴν ὑγείαν. Ἀλήθεια εἶδες πόσον φαίνεται ἡ τελειότης τῆς «Πλειάδος», ἐν σχέσει μετὰ κάποιον «Νηπιακὸν Περιοδικόν»;

Καὶ μήπως δὲν εἶσαι δι' ἐμὲ φωτεινὴ ἀκτίς ἀγαπητῆ μου «Πλειάδος», μετὰ τὸ γλυκὸ σου ὄνομα, καὶ τὰς θελκτικὰς σου σελάδας. . . ; Νὰ εἶνε ἄρα γε κανένας στίχος ποιητοῦ αὐτοῦ; Ὅχι καλέ! Εἶνε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς φίλης μου Ἐαρινῆς Πρωίης, ἧτις πάντοτε μεταχειρίζεται ποιητικὸν ὄψος εἰς τὰς ὠραίας ἐπιστολάς τῆς. Τὸ ποιημᾶ σου τὰ «Μαραμμένα φύλλα» σπανίως ἐξάρσεως καὶ θαυμασίων ἰδεῶν καὶ . . . ἐρρίφη εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρήστων!

Ποῦ νὰ μείνῃ καιρὸς εἰς τὴν δα Χίοναν Πρωτο ἀπὸ νὰ μοῦ γράψῃ; Ἐλεῖπε εἰς τὴν ἐξοχὴν τόσο καιρὸς. Καὶ ὅμως ἂν δὲ μοῦ ἔγραψε, μετὰ ἐνθυμῆτο πάντοτε καὶ μετὰ συνιστοῦσε εἰς τὰς φίλας τῆς. Καὶ σήμερα μοῦ γράφει καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Δις Μήτσα, καὶ μοῦ στέλλει «εἰλικρινεῖς εὐχὰς διὰ τὴν διάδοσίν μου». Βλέπετε πόσον μετὰ ἀγαπῶν αἱ καλαὶ μου φίλαι;

Κάθε ἡμέρα ἐστελλεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον ἡ Μελανόπελος Νύμφη, ἐρωτῶσα περὶ τοῦ φύλλου μας, ἐπειδὴ ἐφοβεῖτο μήπως χαθῆ. Δὲν εἶνε καὶ αὐτὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ἀγάπης τῶν φίλων μου; Εἶπε παρακαλῶ εἰς τὴν ἀδελφὴν σου ὅτι τῇ ἐξέλεξα τὸ ψευδώνυμον Δροσοζέφυκος Αὐγῆ, καὶ τῇ εὐχομαι νὰ τὸ τιμῆσῃ μετὰ βραβεῖα πολλά. Διὰ τὸ ψευδώνυμον δὲν θὰ πληρώσῃ τίποτε.

Πόσον ἠὲ χαριστήθην ὅταν ἀνέγνωσα τὸ γράμμα τοῦ ἀγαπητοῦ μου Τιμολέοντος Ἰωαννίδου, ποῦ μοῦ ἔγραψε ὅτι, ἀπὸ τὴν δῆλωσιν ποῦ ἐδημοσίευσεν εἰς τὴν «Πλειάδα» ἔλαβε πληθὺν δελταρίων καὶ ἐγνωρίσθη μετὰ καλοὺς φίλους. Μετὰ εὐχαριστεῖ δὲ μετὰ πολλὰς ἐκφράσεις, διότι ἐγὼ εἶμην αἰτία εἰς τοῦτο. Εὐχαριστῶ λοιπὸν φίλτατε Τιμολέον, ὡς καὶ διὰ τὰς ἀπαύστους ἐνεργείας σου.

Εὐχαριστῶ ἀγαπητῆ Δημητ. Α. Ζωῖδη δι' ὅσους ἐπαίνους γράφεις διὰ τὸ φύλλον μας. Διήγημα νὰ δ' ἀρκέσῃ καθ' ὅλον τὸ ἔτος δὲν ἠδυνάμην νὰ δημοσιεύσω, καθ' ὅτι τὸ περιοδικὸν μας ἦτο μηνιαῖον. Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου ἔτους ἔγε πεποθήσῃ, ὅτι ἡ «Πλειάς» θὰ εἶνε τελειότερα, καὶ πολλὰς καινοτομίας θὰ εἰσαγάγῃ.

Ἐχοροπήδων, ἔτρεχον ἐδῶ κ' ἐκεῖ καὶ ἐτραγῶδων, μόλις ἔλαβον τὴν ἀγαπητὴν «Πλειάδα» τὴν ὁποίαν δεκάκις ἀνέγνωσα. . . . Εἶνε ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ἐπιστολήν τῆς Ἐρωτευμένης Καρδούλας (ἐγκρίνεται). Ὅλοι μας οἱ φίλοι ξεύρετε διαβάζου πολλὰς φορές τὴν «Πλειάδα», καὶ σχεδὸν ὑποστηθίζου τὰ περιεχόμενα.

Ἀναπόφευκτον φίλην μετὰ ὀνομάζει ἡ Ἐντελβαῖος (ἐγκρίνεται). Πολὺ ἐλυπήθη διότι δὲν σοὶ ἀπάντησα ἐν τῇ ἀλληλογραφίᾳ μου. Φαίνεται καμμία παραδρομὴ θὰ ἔγινεν. Ὅστε λοιπὸν θὰ τυπώσῃς κάρτες μετὰ τὸ ψευδώνυμόν σου; Τί χαρά!

Πάντοτε ένθουσιώδης φίλος είνε ὁ ἀγαπητός Ἀγα-
γελος τῆς Ἀγάπης. Ὅπως ἦτο ἐξ ἀρχῆς τοῦ ἔτους.
τὴν ἐπιστολὴν σου τὴν θέτω ἰδιαιτέρως καὶ θὰ τὴν
ἀναγνώσω πολὺ προσεκτικὰ, διὰ νὰ ἐκτελέσω ὅλας
τὰς παραγγελίας σου.

Μήπως καὶ ἡ Μιμόζα δὲν με ἀγαπᾷ πάντοτε ; Καὶ
ξεύρετε με περιμένει με μεγάλη ἀνυπομονησίαν κάθε
φορά. Φαντασθῆτε λοιπόν, ἂν τύχη καὶ ἀργήσω νὰ
πάω. Λύσεις, καὶ πληροφῆραι, καὶ ἡ μετάφρασις,
ὅλα ἐλήφθησαν καὶ μὴ ἀνησυχῆς.

Ὅστε ὁ σύλλογός σας βλέπω ὅτι προοδεύει «Μυ-
ροδόλος Χαραυγῆ», καὶ σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀγά-
πην σας. Τὸ ποιημά σου δημοσιεύεται σήμερον. Τὸ
διήγημα ποῦ εἶχεσ στείλην τὸ εἶχα ἐντελῶς λησμο-
νήτη, καὶ χθὲς ἐκύτταξα καὶ τὸ ἦμα, καὶ ὅταν μὲν
περισσεύσῃ χώρος, θὰ τὸ ἴδῃς καὶ αὐτὸ δημοσιευμέ-
νον. Εἶσαι τώρα εὐχαριστημένη ; Τὰς παραγγελίας
σου ἐξετέλεσα.

Πόσον λυποῦμαι διὰ τὸ λάθος ὅπου ἐγίνε δὲν δύνασαι
νὰ φαντασθῆς δις Ε. Α. Βλασσοπούλου. Καὶ τοῦτο δι-
ὅτι ἀνέθεσα τῇ ἐργασίαν αὐτῇ εἰς ἄλλον, ἕνεκα τῶν
πολλῶν μου ἀσχολιῶν ; ὅτις μὴ κυττάζων προσεκι-
κὰ τὸν κατάλογον τῶν πληρωσάντων καὶ τῶν μὴ
(καθότι ἔχω δύο καταλόγους) ἔθεσε ἐξ ἀπροσεξίας
σημειώσιν καὶ εἰς 5-6 συνδρομητὰς μας, ὅτινες
ἐπλήρωσαν, καθὼς ἐμφαίνεται ἐκ τοῦ καταλόγου
Πιστεύω ὅτι μετὰ τὴν ἐξήγησιν αὐτῇ θὰ τύχω συγ-
νώμης.

Εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους Φρᾶ Διάβολο θὰ σχημα-
τίσω ὀλίγους τόμους ἀπὸ τὰ φυλλάδια ποῦ μοῦ μέ-
νουν. Εἶδες πόσα περιέχει ἕνας τόμος μου ; Τὸ καρ-
θάκι εἰς τὴν ἐπιστολὴν σου πολὺ ὠραῖον. (Πιστεύω
δις Ἀθηναία Ἰερομνήμονος ὅτι θὰ τὸ ἔλαβες τώρα).
Ἐγκρίνεται τὸ Ψευδώνυμον «Ἀνθοφόρος Μάϊος.» Εὐχα-
ριστοῦμεν διὰ τὰς ἐνεργείας σου. (Τὸ εἰκονογραφημέ-
νον δελτάριον ἐλήφθη, φιλτατε Κωνσ. Δημόπουλε,
καὶ εὐχαριστῶ) Ἰωσήφ Ἀναγνωστάκη ἔστειλα (Ἡ
ἐπιστολὴ σου με συνέκλινεσε Παιδί τοῦ Ψηλορείτη.
Ὅστε θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὴν ἐπανάστασιν ; Ἀγα-
πητὲ Γεώρ. Κ. Μήκα ἔστειλα. (Ἀγαπητὲ μου Ἀ.
Κουτελάκη σὲ εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ζῆλόν σου).
Ἰωάν. Πραγιάνη, ἐλυπήθην διότι ἡ ἀναχώρησίς σου
με στερεῖ ἕνα καλὸν φίλον. Συνδρομὴ ἐλήφθη εὐχα-
ριστῶ. (Καὶ ἡ ἰδική σου φίλε Τ. Ἀποστολάρη). Σὲ
ἐνέγραψα ἀγαπητὲ Σ. Σακαλή. Ἀγαπητὲ Γιάγ. Σι-
βαλιώτη τὸ φύλλον μας ἤρρησεν ὀλίγον νὰ ἐκδοθῆ.
(Ἀποφεύγω γράφεις Ἐρημίτη νὰ μὴ ἐγκρίνω τὸ ψευ-
δώνυμον ; - πεναντίας με μεγάλην μου χαρὰν βλέπω
νὰ αὐξάνουν τὰ ψευδώνυμα καὶ ὁ κύκλος μας, καὶ αὐτὸ
εἶνε ὁ μόνος μου πόθος). Ἀγαπητὲ Μίμη Ἀναγνωστό-
πουλε τὰ φύλλα ἔστειλα εἰς τὴν νέαν σου διεύθυνσιν.
(Ἐστειλα ἀγαπητὲ Π. Παρνασσᾶ (Ρεμβασμὲ ἐγκρίνε-
ται) δὲν ἔχω λόγους νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὰς ἐνερ-
γείας σου, τῶν ὁποίων ἀναμένω τὸ ἀποτέλεσμα).
Συνδρομὴ σου ἐλήφθη Κρήνη Νεότητος καὶ εὐχαρι-
στῶ. (Φίλε Μίμη Σταθόπουλε γράψε μου συχνότερα
τώρα). Ἐστειλα τὰ αἰτηθέντα ἀγαπητὲ Εὐρ. Ν. Φι-
λιππίδη. Εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις ἀγαπητὲ φίλε Ἀ.
Παπανικολάου (Μετὰ χαρᾶς ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον
«Κρήνη» Φιλτατε Ἰωάν Α. Γιαννόπουλε ἔστειλα. Εὐ-
χαριστῶ. Καλασμὲ Κόσμου διὰ τὰς ἐνεργείας σου.
(Εὐχαριστῶ διὰ ληφθεῖσαν συνδρομὴν Κ. Β. Δείρμεν-
ζόγλου). Καὶ νέαν ἐνθουσιώδη φίλην ἀπέκτησα τὴν
Ἀγγελαν Δ. Πίττα. Γράφε μου συχνά. (Τὰ αἰτη-
θέντα ἔστειλα εἰς τὴν Ὀμιχλωτῆ Ψυχῆ, ἥτις πάν-
τοτε φροντίζει διὰ τὴν διάδοσιν μου. (Ὀλίγην ὑπομο-
νήν Ρόδον τῆς Καρδίας, καὶ θὰ σοὶ στείλουν ὅλοι
«Ἀνεμώνας». Τὰς προτάσεις ἀνταλλαγῆς διατὶ δὲν
τας γράφεις εἰς ἰδιαιτέρον χάρτην. Πταίω ἐγὼ τώρα

νὰ μὴ τὰς θέσω ; Ἄς εἶνε ἔχε χάριν διὰ πρώτην φο-
ράν. Ἐλαβον ὑπ' ὄψει ὅσα γράφεις ἀγαπητὲ Μ. Λι-
καρδόπουλε. (Θὰ σοὶ γράψω λίαν προσεχῶς ἰδιαιτέ-
ρας ὁ ἡμέτερος διεθυντὴς «Υποβύχιον (ἐγκρίνεται).
Ὅστε ἦλθε: εἰς τὰς Ἀθήνας Ἀθῶα Καρδία ; Φαν-
τάζομαι πιά τί ὠραία ποῦ θὰ πέρασες, καὶ μάλιστα
ἂν ἦτο ἡ πρώτη φορά ποῦ τὰς βλέπεις, ὦ, τότε...
Ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμόν σου «Μὴ μοῦ Ἀπίου, καὶ
εὐχαριστῶ διὰ ληφθεῖσαν συνδρομὴν. Εἰς τοὺς ἐξῆς
φίλους μου ἐτέθη, καθὼς ἐξηκριβώθη κατόπιν, σημει-
ώσιν ἐντυπος περὶ ἀποστολῆς τῆς συνδρομῆς, ἐνῶ εἶ-
χον ἀποστείλῃ αὐτῇ. Εἰς τὴν Ποιμενίδα τῆς Ἀρκα-
δίας, Παναγιώτην Κορινιώτην, Δημήτριον Φιλιππᾶν,
Γεώργιον Λουμιώτην καὶ Α. Φανιαδάκην καὶ ἀπὸ
τοὺς ὁποίους ἐξαιτοῦμαι συγγνώμην. Εἰς τὸ ἐπόμενον
φύλλον θὰ δημοσιεύσω ἀνυπερθέτως, μετὰ τῆς διευθύν-
σῶς των τὰ ὀνόματα τῶν καθυστερούντων τὴν συν-
δρομὴν των.

Τοιοῦτον Περιοδικόν, οἷον ἡ «Πλειάς» πρέπει νὰ
ἀναγινώσκῃται ὑπὸ πάντων Ἐτσι γράφει ὁ φίλος μου
Ἀργύρ. Π. Σταθόπουλος μετὰξὺ πολλῶν ἄλλων, διὰ
τὰ ὁποία συγκεκινημένη τὸν εὐχαριστῶ.

Ποῖα ἦσαν αἱ μυστηριώδεις αὐταὶ ἄγνωστοι νέε
μου φίλε Ἀντων. Ἀλιφέρη, ποῦ ἐκρύπτοντο ὑπὸ τὰ
ψευδώνυμα αὐτὰ ; Ἐάν δὲν ἐκύτταξα τὸν ἡμεροδει-
κτὴν μου ποῦ ἔγραψεν 1905 θὰ ἐνόμιζα ὅτι εὐρισκό-
μην εἰς τὸν Μεσαίωνα. Τί ὠραῖον διήγημα ποῦ γίνε-
ται τὸ ἐπεισόδιον ποῦ σοῦ συνέβη, ὅπως εἰς τὰ μυθι-
στορήματα «Μίαν μυστηριώδη πρωτῆν, ἄγνωστος ἐν-
εχέρισσε» εἰς ἕνα νέον μίαν μυστηριώδη ἐπιστολήν,
τὴν ὁποίαν ἤνοιξε μυστηριώδως καὶ εἶδεν ὅτι τὰ γρα-
φόμενα ἦσαν καὶ αὐτὰ μυστηριώδη... Ἀλήθεια,
ἂν ἀνακαλύψῃς τίποτε γράψε μου. Δι' αὐτὸ λοιπόν
με ἐλησμονήσῃς τόσον καιρὸ ἀγαπητόν μου Μὴ με
Λησμονεῖ ; Μὰ λησμονοῦνται οἱ φίλοι διὰ μίαν ἀσῆ-
μαντον ἀφορμὴν ; Στείλέτό μου λοιπόν ἐκ νέου σὲ
παρακαλῶ, εἰς ἰδιαιτέρον χάρτην, καὶ θὰ τὸ ἴδῃς με-
ταξὺ τῶν πρώτων.

Τελεῖωνε ποτὲ ἡ ἀγάπη ; Ἐτσι ἐσχεπτόμην ὅ-
αν εἶδα τὴν ἐνθουσιωδεστάτην ἐπιστολήν ποῦ μοῦ ἔστει-
λε τὸ Διαβατικὸν Περιστερᾶκι Ἀλλὰ μόλις τὴν ἐδιά-
βασα ἐνθυμήθη τὸν στίχον τοῦ Σαξπηρ «Εἶνε ἡ
ἀγάπη ἀστεϊρευτὴ σὰν εἶνε ἀληθινή !» Καὶ τί δὲν
εἶνε αὐτὸ τὸ γράμμα. Ἐνθουσιασμός, καλαμπούρια,
χαριτολογήματα. Εὐγε ! Ἐτσι μ' ἀρέσουν νὰ εἶνε οἱ
φίλοι μου. Εὐθυμοί, σὰν νέοι ποῦ εἶνε δραχ. 83
ἐλήφθησαν καὶ εὐχαριστῶ πολὺ.

Τὸ φύλλον μας ἀγαπητὲ μου φίλε Κωνσ. Δημό-
πουλε, κυκλοφορεῖ εἰς τὰ σπῆτια τῶν καλλιτέρων οἰ-
κογενειῶν, διὰ τοῦτο μεγίστη προσοχὴ καταβάλλεται
εἰς τὴν σύνταξιν τῆς ὕλης, μήπως παρεισφρήσῃ τί-
ποτε τὸ ἐπιλήψιμον. Ἀλλὰ νομίζω, ἐάν γραφῆ καὶ
τίποτε ἐν εἶδει ἀστείου, ὅτι οἱ ἀναγιγνώσκοντες τὸ
φύλλον μας ἔχουσι τὴν δέουσαν ἀνάπτυξιν καὶ ἀνα-
τροφὴν, ὥστε νὰ μὴ ἐπηρεασθῶσιν ἀπὸ αὐτό!

Χαιρετισμοί, πληροφοροῖαι κτλ. Ἡ
Ἐρωτευμένη Καρδοῦλα χαιρετᾷ τὴν Διὰ Ρο-
τίνην Νονότ, καὶ τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὰς τερ-
πνὰς ἐπιστολάς τῆς, καὶ τὴν ἐρωτᾷ ἐάν ἔχη
ψευδώνυμον. Ἡ ἴδια συγχαίρει τὸν πλούσιον
Φουκαρᾶν διὰ τὰς προόδους ποῦ ἔκαμεν εἰς τὴν
ἱππικὴν καὶ ποδηλασίαν, τὸν δὲ Θεοδόσιον Βε-
νετᾶτον εἰδοποιεῖ ὅτι ἀνεκάλυψε τὸ ψευδώνυμόν
τοῦ, με ὄλον ποῦ τὸ εἶχε τόσον μυστικόν. Τὰ
ἀρχικὰ εἶνε Κ... — Ἡ Ἐρημίτις προσφέρει
τοὺς ἀπέριους χαιρετισμούς τῆς εἰς τὴν γλυκεῖαν
τῆς φίλην Ἀλεξάνδραν Τράκα, καὶ θεωρεῖ τὴν

ποιμενίδα τῆς Ἀρκαδίας, ἀναξίαν εἰλικρινοῦς
φιλίας — Ἡ Μιμόζα πληροφορεῖ τὸ Ἀκρογιάλι
καὶ τὸν Τσίν-Τσῶν ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος μετ'
οὐδενὸς θὰ ἀνταλλάξῃ Ἀνεμώνας, καὶ λυπεῖται
πολὺ διότι δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς
τὴν ἐπιθυμίαν των — Ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου συγ-
χαίρει τὸν Εὐέλπιδαν ΣΚ. διὰ τὸ ὠραῖον ποιη-
ματάκι του — Ἡ Ἐκρινὴ πρῶτα ἀσπάζεται τὸν
Μικροσκοπικὸν Πίπην καὶ τῷ ζητεῖ ἀνταλλαγὴν
Ἀνεμῶνων. Ἡ ἴδια χαιρετᾷ τὸ ἀγαπητόν τῆς
Ἀκρογιάλι καὶ τὸ ἐρωτᾷ ἀπὸ ποῖον μπακάλην
ἀγοράζει τὰ συγχαρητήρια. Θὰ τὰ ἀγοράζῃ βε-
βαίως πολὺ φθηνά, γιὰ νὰ τὰ μοιράζῃ τόσον ἀ-
φειδῶς. Ἄν εἶνε δυνατόν δὲ νὰ τῆς γνωρίσῃ τὴν
διεύθυνσίν του, διὰ μέσου τῆς Πλειάδος — Το
Παιδί τοῦ Ψηλορείτη ἐρωτᾷ τὴν Δα Σοφίαν Γ.
Εὐελπίδου ἐάν ἐπιθυμῇ νὰ συνεχίσουν ἀνταλ-
λαγὴν Δελταρίων — Ὁ Τιμολ. Ἰωαννίδης συγ-
χαίρει τὸν πρόεδρον τῆς «Νίκης» Ἀντων. Κου-
τελάκην διὰ τὰς προόδους τοῦ συλλόγου των, καὶ
ἔχει ἐλπίδας ὅτι ἡ ὁμολογουμένη ἰκανότης του
θὰ θριαμβεύσῃ κατὰ πάντων τῶν παρεμβαλλόν-
των ἀντιδράσεις, ὡς γράφει. Τὸν παρακαλεῖ δὲ
νὰ δηλώσῃ ποίους ἐνοεῖ διὰ τῶν λέξεων τούτων.
— Ἡ Δις Μαριάνθη Παγκάλου εὐχεται περα-
στικὰ εἰς τὴν Δα Σοφίαν Εὐελπίδου καὶ περι-
μένει δελτάριόν τῆς. Συμβουλευεῖ δὲ τὸν Ἀν-
τώνιον Κουτελάκην νὰ μὴ κάμῃ τὸν μεγάλου
διότι δὲν τοῦ πάει. Ἡ ἴδια συγχαίρει τὸν Ἀ-
θαν. Φιλίωκην διὰ τὰς «Μαθητικὰς ἰδέας» καὶ
λογίζεται εὐτυχὴς διότι κοσμοῦν τὴν βιβλιοθή-
κην τῆς — Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης ἐπιθυμεῖ
νὰ μάθῃ ἐάν τὸ Φῶς τῆς Νυκτός ἔλαβε τὴν ἀ-
νεμώνην του, καὶ ἐρωτᾷ μετὰ τῆς μελλούσης
Ἐλπίδος τὴν Νύμφην τῶν Ἰτεῶν ἐάν τῆς ἤρε-
σεν ὁ γάμος τῆς 21 Αὐγούστου, εἰς τὸν ὁποῖον
ἦτο προσκεκλημένη, καὶ ὁποίας ἐντυπώσεις τῆς
ἔφερεν — Ὁ σύλλογος ἡ «Νίκη» διορίζει ὡς ἀν-
ταποκριτὴν τοῦ συλλόγου ἐν Γάμψ, τὸν Ζ. Ν.
Καβαλλιῶτην — Τὸ Διαβατικὸν Περιστέρῃ θεωρεῖ
καθῆκον του ἀπαραίτητον νὰ ἐκφράσῃ τὴν βα-
θεῖάν του εὐγνωμασίην πρὸς τὸ ἀγαπητόν του
Μῆλον τῆς Ἐριδος, τὴν εὐγενεστάτην Ἀθῶαν
Καρδίαν, καὶ τὸ μυροδόλον Ἄνθος τῆς Ἀνατο-
λῆς, καὶ Ψάλτην τῆς Ἐλευθερίας, διὰ τὴν ὑπο-
στήριξιν τὴν ὁποίαν εἶχον τὴν καλωσύνην νὰ τῷ
προσφέρωσι κατὰ τὸν τρικυμιώδη ἀγῶνα πρὸς
διάδοσιν τῆς Πλειάδος — Ἡ Μυροδόλος Χα-
ραυγῆ δηλοῖ ὅτι ἀνταλλάσσει Ἀνεμώνας με ὅλας
τοὺς συνδρομητὰς τῆς Πλειάδος. Ὅσοι ὅμως ἐκ
Πύργου θὰ τῆ στείλωσι ὀφείλουσι νὰ φανερώ-
σωσι τὸ ἀληθὲς ὄνομά των. Ἡ ἴδια ἐρωτᾷ τὴν
Εἰρωνίαν τῆς Τύχης, τί ἔκαμε τὸ σκυλάκι τῆς
τῷ μπουλτώκ, διότι ἔχει καιρὸν νὰ τοῖδῃ. Συμ-
μετεῖλε τὴν Ἰδιαν... Νεανίδα νὰ μὴ ἐξέρ-
...

πουλον ἐπιθυμεῖ νὰ γνωρίσῃ τὴν Ποιμενίδα τῆς
Ἀρκαδίας καὶ Πληγωμένην Τρυγῶνα, αἰτίνας
δι' ἐπιστολῆς των τὸ ὀνόμασαν οὕτω — Τὸ Ἀ-
κρογιάλι πληροφορεῖ τὴν Ἐκρινὴν Πρωίαν ὅτι
ἔλαβε τὴν βαν Ἀνεμώνην τῆς, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ μά-
θῃ ποῦ ἐσπούδασεν αὐτὴν τὴν ὠραίαν καλλιγρα-
φίαν διὰ νὰ ὑπάγῃ καὶ τὸ ταπεινὸ Ἀκρογιάλι ὅ-
πως τελειοποιηθῇ εἰς τὰ ὀρθοσκαλισμάτα — Τὸ
Διαβατικὸν Περιστερᾶκι εὐχαριστεῖ τὴν Ἀθῶαν
Καρδίαν διὰ τὴν συμβουλήν τῆς, καὶ τὴν εἰδοποιεῖ
ὅτι τώρα πλέον τοῦ ἔκοψαν τὰ ὀλόλευκα πτερά,
ἀλλὰ εὖρε τὴν εὐτυχίαν του στῆς Ψαρροπούλας
τὰ ροδοκρίνα Χέρια — Τὸ ἴδιον ἐρωτᾷ τὸ Χρυσο-
πέτερον Ὀνειρον ἐάν ἔλαβε τὴν φωτογραφίαν
του, καὶ προτρέπει τὸν Μαρμαίροντα Ἀστέρα
νὰ ἀλλάξῃ καὶ αὐτὸ τὸ Ψευδώνυμον καθότι δὲν
τοῦ ἀρμόζει καὶ νὰ πάσῃ τὰς εὐφυολογίας ὅταν
περᾶ ἀπὸ τὴν Πλατεῖαν Σ, καθότι εἶνε λίαν
ἐνοχλητικὸς — Τὸ ἴδιον δηλοῖ προσέτι ὅτι δέχε-
ται ἀπαντήσεις ἐπὶ τῆς ἐρωτήσεως « τί εἶνε ὁ
ἔρος ; » Τὴν ὠραιότεραν δὲ θὰ βραβεύσῃ διὰ
μῆς σειρᾶς κερτῶν. Αἱ ἀπαντήσεις πρέπει νὰ
γράφωνται εἰς κάρτας καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν:
Διαβατικὸν Περιστερᾶκι, Poste Restante Ζά-
κυνθον. — Ὁ ἐν Πύργῳ σύλλογος ἡ «Πρόδος»
προσέλαβε καὶ νέα μέλη καὶ τὸ διοικητικὸν
συμβούλιον διερρυθμίσθη ὡς ἐξῆς. Πρόεδρος Μυ-
ροδόλος Χαραυγῆ, Ἀντιπρόεδρος Καρδιαλγῆς,
Γραμματεὺς Εἰρωνία τῆς Τύχης, Κοσμητῶρ
Ἰδιότροπος Νεῆνις καὶ ἡ Ὀνειροπόλος ψυχῆ,
μέλος — Ὁ Elie Gregoriades — Trepizonde
(Mer-Noire) ἀνταλλάσσει γραμματόσημα καὶ
δελτάρια.

**Ἀνεμώνας ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλά-
ξουν.** Ἡ Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου με τὸν Ἀριστο-
γείτονα, Πάριδα, Δακρυόρεκτον Ἴον Διαβατικὸ
Περιστερᾶκι, Μενεξεδέσιο Μπουκετάκι, Φῶς τῆς
Νυκτός, Μυροδόλον Χαραυγῆν, Ἀμαρυλλίδα,
Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Πικραμμένην Καρ-
δοῦλαν — Ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης με τὴν Δα
Ἐρριέτην Ἡ. Πήτταν Ἀγγελ. Φ. Πήτταν
Νύμφην τῶν Ἰτεῶν, Βοσκοπούλαν τῆς Χίου
Σοφ. Γ. Εὐελπίδου καὶ Εὐγ. Πήτταν — Ὁ Ἀνθοφό-
ρος Μάϊος μετὰ τοῦ Ἀγγέλου Γεωργιάδου, Ἀη-
δόδος τῆς Ἐρήμου καὶ Ἐκρινῆς Πρωίας — Τὸ
Ἀκρογιάλι με τὴν Ἐκρινὴν Πρωίαν — Ἡ Δις
Μαριάνθη Παγκάλου (τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ διὰ
τὴν κάρταν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν αἱ προτάσεις
γραμμέναι) με τὴν Ἀμαρυλλίδα, Μιμόζαν Ἀ-
πελπιν, Μαρμαίροντα Ἀστέρα, Καναρίνι, Φοῖβον
Σκιάν τῆς Ἐλπίδος, καὶ Μὴ με Λησμονεῖ — Ὁ
Φρα — Διάβολος με τὴν Ἀμαρυλλίδα (τῆς ὁποί-
ας τῷ ἀρέσκει τὸ ψευδώνυμον). Ἡ Ροδοδάφνη.
Δακρυόρεκτον Ἴον, Εἰρωνίαν τῆς Τύχης Μυ-
ροδόλον Χαραυγῆν, Ἀπέλπιδα, Γεράσιμον Ἀν-
νινον, Ἀγγελον τῆς Ἀγάπης καὶ Ἀριστογεί-
τονα — Τὸ Ρόδο τῆς Καρδίας, με τὴν Ποθη-

τὴν Ἀνάμνησιν, Νύμφην τῶν Ἴτεῶν, καὶ Δα Μπαρζάρτταν Καυκᾶ Ἡ Ἀθῶα Καροδία με τὴν Δίδυ Ἑλλην Σολομωνίδου, Νουσικᾶν Κ. Κ. Ιουλιαν Συμμελίδου Καίτην Μῶρου, Πάρον Μῆλον τῆς Ἐριδος, Αἰωνίαν ἐνθύμησιν, καὶ Ἀργυροτόξον Ἀπόλλωνα.

(Ἀπὸ τοῦ φύλλου τούτου θὰ πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ μας Ἀνεμῶνα ἐπὶ θαυμασίῳ χάριτος (ἐκτάκτου ποιότητος) ἐκτυπωμένα, με τὴν αὐτὴν, ὡς καὶ αἱ πρῶται τιμῆν. Δηλαδή αἱ 7 ἀντὶ δραχμῆς. Στέλλονται ἅμα τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου ἐλευθεραὶ ταχυδρομ. τελῶν. Προσέτι εἰδοποιοῦμεν τοὺς φίλους μας ὅτι διωργανώθη ἰδιαίτερα ὑπηρεσίᾳ ἐν τῷ γραφείῳ μας χάριν τῶν Ἀναμνησῶν, αἰτινες θὰ διαβιδάζωνται τάχιστα μόλις τὰς λαμβάνομεν. Εἰς τὰς Ἀνεμῶνας πρέπει νὰ λάβουν ὅλοι μέρος, καθότι εἶνε μία εὐχάριστος καὶ εὐγενὴς ἐνασχόλησις. Μόλις δὲ λάβῃ τις 25, τότε τὰς δίδει εἰς τὸ βιβλιοδετεῖον, καὶ σχηματίζει ἕνα θαυμασίον λεύκωμα, με ποιικίλως καὶ εὐφρεῖς ἀπαντήσεις.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Νῆσος εἶμαι τοῦ Αἰγαίου, τῆς κεφαλῆς μου ἂν φεισθῆς Ἀλλ' ἂν ἐκελενῆ ἀφαιρέσης, θεᾶν εὐθὺς θ' ἀναμνησθῆς. Ἐοιάλη ὑπὸ τῆς Ἐρημιτιδος

2) Τὸ θηλυκὸν μου χάριαι μοιράζει. Τ' οὐδέτερον μου εὐωδιάζει.

Ἐοιάλη ὑπὸ τοῦ Τιμολ. Ἰωαννίδου

3) Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, καὶ πρόθεσις τὸ ἄλλο Καὶ τ' ὅλον μου ἀποτελεῖ ζῶον πολὺ μεγάλο. Ἐοιάλη ὑπὸ τῆς Κρήνης Νεότητος

4) Ἀπὸ ποιητὴν ἀρχαῖον γράμμα τι ἂν ἀφαιρέσης Μέλος τί τοῦ σώματός σου παρευθὺς θ' ἀποτελέσης. Ἐοιάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης.

5) Κυβόλεξον

++++

++++

++++

++++

Τὸ πρῶτόν μου ἐμάγευσεν ἄλλοτε τὰς σειρήνας Το δεῦτερον στερούμενος ἀδύνατον νὰ ζήσης Ἡ δόξα μου ἐσκίασε τὰς παλαιὰς Ἀθήνας Προστάτης ὄπλων λέγομαι καὶ τῶν μαχῶν ἐπίσης. Ἐοιάλη ὑπὸ τὸ Μενεξεδένιο Μπουκετάκι.

(Εἰς τὰ κυβόλεξα ὀρίζοντίως καὶ καθέτως ἀναγιγνώσκονται τὰ αὐτὰ. Ἰδέτε πρὸς ὀδηγίαν τὸ κυβόλεξον τοῦ 5ου φύλλου).

6) Ἐρωτήσεις. Ποία νῆσος ὀδηγεῖ τοὺς ναυτιλλομένους ἐν καιρῷ νυκτός; Ἐοιάλη ὑπὸ τοῦ Γερασίμου Ἀννίνου

7) Ποῖον οὐσιαστικόν, δὲν εἶνε οὐσιαστικόν; Ἐοιάλη ὑπὸ τῆς Ἐρωτευμένης Καρδούλας

8) Γρίφος. Ας ττι τι τι τι Χς τι τι Ἐοιάλη ὑπὸ τῆς Μιμῶζας

9) 11+11+ ναυ ὄδωρ Ἐοιάλη ὑπὸ τῆς Κρήνης

Ἀλ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 15 Ὀκτωβρίου Ὅθ βραβευθοῦν διὰ κλήρου τρεῖς τῶν λυτῶν.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 7 ΦΥΛΛΟΥ

1) Ταυγέτη — Ταύγετος. 2) Αἰξ. 3) Θηρίου Ριον. 4) Ὀμηρος 5) Ἰάσιον — Ἀσία — Σά — ὄνος — ναός 6) ἐπιστήμη, ἐπιστήμης διάφορος.

ΔΥΤΑΙ

Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης (4) Ἐρημιτις (1) Γεώργιος Σ. Πολυλάς (5) Ἐρωτευμένη Καρδούλα (1) Πανόπτης (4) Φιφὴ Κοκορίκου (4) Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου (4). Τιμολ Ἰωαννίδης (5) Μαρμαίρων Ἀστῆρ (2) Διαβατικὸ Περιστεράκι (3) Μυροδόλος Χαραυγὴ (3) Μενεξεδένιο Μπουκετάκι (3) Μιμῶζα (3) Κρήτη.

(4) Ποῖος εἶνε αὐτὸς ποῦ ἔλυσε τρεῖς ἀσκήσεις, ἀλλ' ἔλησμώνησε νὰ θέσῃ τὸ ὄνομά του; Ἀ, αὐτὴ ἡ ἀφηρημάδα!

Βραβεύονται διὰ κλήρου ἡ Φιφὴ Κοκορίκου καὶ ὁ Πανόπτης.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

[Ἀγγέλλονται βιβλία, ὧν ἤθελε σταλῆν ἐν τοῖς γραφείοις μας ἀντίτυπον].

«ΕΡΕΥΝΑ»

Τριμηνιαῖον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ἐν Ὁξφόρδῃ ὑπὸ τοῦ κ. Πλάτωνος Δρακούλη. Ἡ «Ἐρευνα» περιέχει μελέτας θαυμασίας, μετὰ πολλῆς δυνάμεως καὶ χάριτος γεγραμμένας, καὶ αἱ ὁποῖαι παντοῦ ἀναγιγνώσκονται ἐνθουσιωδῶς. Ἡ ἐτησία συνδρομὴ τοῦ περιοδικοῦ τούτου εἶνε δραχ. 5 προπληρωτέα. Διεύθυνσις :

13, Tackley Place, Oxford, England.

ΤΟ «ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ AMAZONΩΝ»

Οὕτω ἐπιγράφεται ἐν μιθιστόρημα, τὸ ὁποῖον θὰ ἐκδώσῃ λίαν προσεχῶς ὁ κ. Ἰωάν. Δ. Καλαυταρίδης. Ἡ ὑπόθεσις διεξάγεται εἰς ἐν σπήλαιον εἰς τὸ ὁποῖον πολλὰ τὰ ἀπρόοπτα καὶ μυστηριώδη συμβαίνουν. Τὸ ὅλον ἔργον ἐπὶ χρίστου χάρτου τυπωμένον θὰ περιέχῃ ἄνω τῶν 150 σελίδων. Ὁρισμένως τὸ βιβλίον τούτο θὰ ἀφήσῃ ἐποχὴν.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ

Δηλοῦμεν ὅτι τοῦ λοιποῦ ἀποσύρομεν τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τῆς «Πλειάδος» ἐν Πρακτικῇ (Κρήτης) ἀπὸ τὸν Ι. Δ. Μουρέλλον.

Ἐπίσης καθιστῶμεν γνωστὸν τοῖς σιτητοῖς συνδρομηταῖς ὅτι ἐπισηδερμῶς ἔχει π... ρος